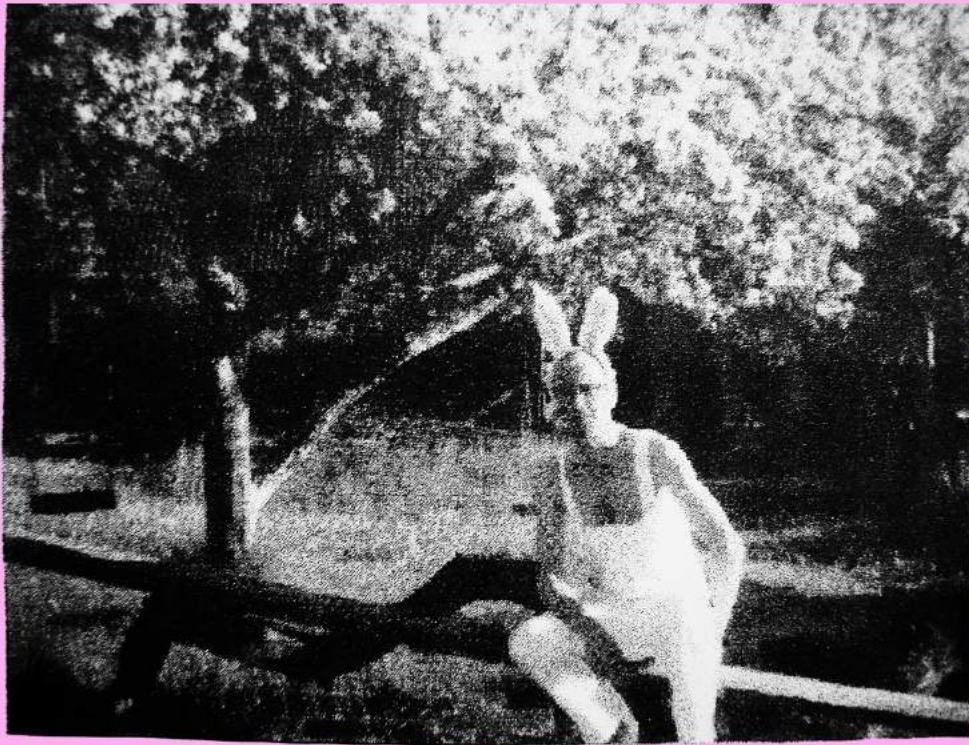

VOGEL

4	Emma Philipson	46	Karl Lydén
6	Kettil Kasang	48	Iman Mohammed
8	Richard Vogel	52	Maria von Hausswolff
10	David Skoog	54	Richard Vogel
14	Dan Jönsson	56	Rasmus Ramö Streith
16	Sebastian Wahlforss	58	Olga Pedan
18	Mads Mikkelsen	60	Kettil Kasang
20	Richard Vogel	62	Anne Haaning
22	Elis Burrau	64	Ellen Freed
26	Stefan Ramstedt	66	Annika Eriksson & Fatima Hellberg
28	Kristina Matousch	68	John Skoog
30	Karoline Dausien	72	Petra Mölstad
32	Johan Jönson	80	Richard Vogel
42	Richard Vogel	82	Emma Philipson
44	Martin Martinsen		

Detta nummer av Filmögon består av en samling nyskrivna texter som på olika sätt närmar sig konstnären Richard Vogel och hans arbeten i rörlig bild. Richard föddes den 13 november 1953 och dog den 1 april 2015. En del av de videoverk som beskrivs och undersöks i de här samlade texterna hade visats någon enstaka gång, de allra flesta har aldrig visats - mycket på grund av Richards ovilja att inordna sig.

Efter ett längre tids politiskt engagemang bytte Richard i slutet av 70-talet bana - i en av de många frakturer som skulle öppna och sluta hans liv - och började studera måleri. Det verkar som att det gick rätt bra... ateljén var tom efter utställningar osv., men i början av 90-talet hände något, ännu ett brott. Om vi förstått det rätt så slutade han måla och gick in i ett melankoliskt rum och stängde dörren om sig. Ungefär samtidigt började han arbeta med fotografi och video. Han byggde egna datorer, köpte gamla videokameror på loppis och använde deras olika defekter som filter för att förvränga sitt material. Richards produktion exploderade när 90-talets datorprogram möjliggjorde icke-linjär klippning. Det sätt på vilket videoerna blandar material gör dem svåra att kategorisera: bandade filmsnuttar, (inspelningar av TV - alltid en videobandspelare på paus eller en videokamera riktad mot TV, ständigt redo att börja spela in om han såg något, som kunde användas...) människor han filmat i smyg - på köpcenter eller i köer på bibliotek - iscensatta skeenden, videodagboks-liknande upptagningar, självporträtt. Men när allt smälter samman i Richards egenartade kollage blir de på sitt sätt tydliga som essäer, försök, med lager på lager av tecken och riktningar, utifrån in och inifrån ut.

Han största och längsta (1 timme) film är en video adaption av Hamlet. Han hade nämnt den, fast alltid talat om den som oavslutad. Efter hans död så fanns det ett videoband där, en färdig-klippt version med både titel och eftertexter. Den samlar många av Richards filmiska tendenser i ett verk och är i och med det nästan helt omöjligt att kategorisera, någon beskrev den som ett film med ett slags Hamlet-state-of-mind eller Hamlet som en beskrivning på en tillstånd och ett sätt att betrakta världen.

Sedan början av 2000-talet gjorde en lungsjukdom det svårt för honom att komma ut, men arbetet fortsatte. Han klippte om sina filmer, igen och igen, han fotograferade omvärlden genom fönstren.

Efter Richards död har vi tillsammans med Åse, Richards dotter, tagit hand om och börjat gå igenom allt hans material som än så länge tycks oändligt. Alla pärmar med negativ, dvd:er, videoband i olika format och hårddiskar, USB-minnen och SD-kort.

Tidigt förstod vi att det var nödvändigt att be om hjälp att reda i allt detta material, men också att det förtjänade att få komma ut i världen, att upptäckas. Vi skickade ut ett urval av filmer och bilder till ett trettiotal personer, som hade känt Richard eller som vi trodde om att kunna knyta an till hans arbete.

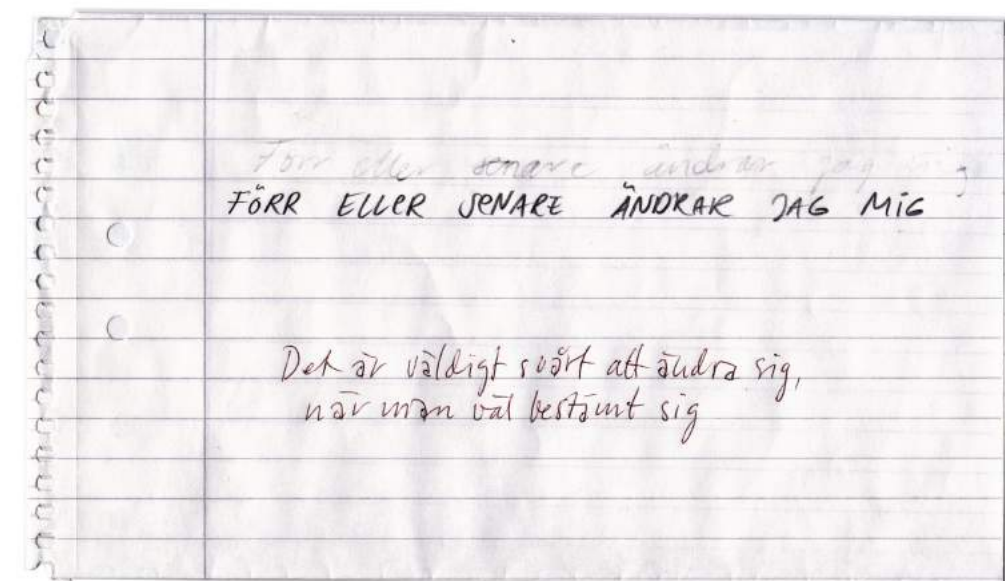
Samlingens sammansättning påminner om Richards sätt att klippa: det upprepade ordet, den varierade meningen, den officiella texten; mainstream-(TV)-bilden omgjord i flera recitationer tills det banala blir på dödligt allvar eller till och med en motståndsmöjlighet.

Denna samling, med sina schizofrena perspektiv och ihållande glömska, är vårt försök att påbörja ett samtal om Richard Vogels arbete, att visa upp det och samtidigt ibland imitera eller följa hans tekniker. Samtalet, kopplingarna och de olika perspektiven bland bidragen beror förstås på de som skrivit/svarat och deras mottagande av Richards verk, men det beror också, vilket ska märkas, på det omtalade verket i sig.

Med detta lämnar vi sortering, organisation och avläsning till er, eftersom det förhoppningsvis är den roligaste delen.

Filmögon
tillsammans med Ernst och John Skoog
01.12.16

Under 2017 kommer vi, en gång i månaden via vår hemsida presentera en ny film från Richards arkiv. Dels som en återkommande del av Filmögon och att det viktigaste inte hamnar i skymundan - att se och ta del av Vogels produktion.

Det var en freaky accident i Los Angeles 1931 då Friedrich Wilhelm Murnau spräckte skallen mot en vägstolpe och dog, 42 år gammal, i sällskap av en filippinsk pojke vid namn Garcia som hade fått lov att busköra Murnaus lyxiga Packard, modell Phaeton, medan Murnau lekte med Garcias genitalier. Vissa säger att läpparna lekte. Solguden Helios son var Phaeton, som fick lov att köra solvagnen en gång för att inför sina tvivlande vänner bevisa sin soligt gudomliga härstamning. Hästarna ville framför tvekande tyglar bevisa sina krafter och vagnen flög för högt över Egypten, Faethon befarade att åskådarna skulle missa spektaklet och drev hästar och vagn neråt tills mark och träd fattade eld och blev till öken. Zeus dödade Faethon med en slungad blix som också splittrade solvagnen. Pojken Garcia dog emellertid inte i kraschen, inte heller den tredje person som befann sig i Murnaus Packard vid tillfället. I den källa ur vilken mytologi och skvaller springer finns påståendet om en clairvoyant som siar om en bilolycka och varnar Murnau. Han tar det till sig men ignorerar sen rådet och låter sig lik förbannad köras ihjäl. Nosferatu, Faust, Der Letzte Mann, 4 djävlar, Gryning, Der Gang in die Nacht, Sehnsucht, Der Brennende Acker, Phantom, Die Austreibung, Der Knabe in Blau, Garcia Stevenson, han var fjorton år 1931 och vid liv 1986, eine Symphonie des Grauens 1922, sju dagar före första visningen av Tabu dör Murnau. Ofrivilligt travesteras i livet det som lika ofrivilligt anspelas på. Om man tänker på ett namn och lekfullt formar det med läpparna, Tabu, strax innan luften går ur alla kommande, tänkta namn för alltid. Garcia, Garcia. Skallen kan spräckas och man kan dö, i en miljö förorenad av allusioner som utgör ockulta zoner i det annars allomfattande förutseendet.

såvitt jag minns var det mediamässigt sett ett litet fåtal anledningar som gjorde att jag började försöka med video alls. det fanns förstås andra; sociala, emotionella, psykologiska. men impulserna, förebilderna var få.

hursomhelst är det tal om en kod, en under lång tid varaktig och verksam kod som agerar i kraft av sin samtidiga förmåga att dels vara okänd, dels förmå sammanföra underliggande uppfattningar i det inre med samtidiga likartade i det yttre. då uppfattade som magiska i sin obegriplighet, legendariska i sin obeveklighet, fabelaktiga i sin uppsluppenhet. något tycks skära rakt igenom detta dunklet; matrisens kod.

en reklamtrailer i en uppställd video på ett varuhus sportavdelning. en alltför välformad flicka tränar rytmiskt på det redskap hon gör reklam för. men det syns att hon inser att det är något som inte stämmer. killarna, för det är det väl, som gör commercial kan väl inte se att dom gör den som om det vore inledningen till en dålig porrfilm. och det är det man kan se att tjejen börjar ana under inspelningen. inte ens det har dom haft vett att klippa bort eller styra undan.

det som intresserar mig är mest det att videokameran tycks ha förmågan att uppfatta på ett sätt som tycks undandra sig kontroll, eller uppfatta mer än beräknat. öppnar möjligheter som är oförutsägbara. I sig själv är den det som stillbildskameran inte förmådde vara. Mer av en registrator, antecknare, avbildare. Inte av det det är, men en del av det, en större, mer komplicerad del än den kameran uppfattade. Framförallt uppfattar den, okontrollerad, tillsvidare, intressantare saker än still- bildskameran gör då den används mer eller mindre omedvetet. Antagligen har det bara att göra med mediets transparens eller nyhet.

några få sekunder ur en video av Cecilia som jag råkat se i ett kulturprogram på tv. det är ju ganska märkligt i och med att jag senare träffade henne på riktigt, när jag satte igång med video. en åkning uppför en svängd trappa hämtad ur nån film eller nåt tv- program, rentav likgiltigt vilket. två saker i detta. dels det lågmälda eller subkulturella, återanvändningen. skiftet av sammanhang. och möjligheten att syssla med tiden, i det här fallet som betoningen av transportsträckan, den egentligen obetydliga förflyttningen MELLAN händelser upphöjd till eget påstående. kanske har det också något att göra med den där berömda åkningen i, är det, Sunset Boulevard?

en stillbild i en tidskrift. ur en video av Jan Bas Aders. fast det visste jag inte förrän ett decennium senare, när jag råkade gå in på en utställning med hans verk och kände igen stillbildens innebörd. en man ramlar ner från ett tak. anti, som jag såg det då. opretentiöst, minst sagt. eller ännu mer, rakt in i det, med berätt mod, det som inte gör det minsta anspråk. det minst inbilska. misslyckandet självt. som en slags väg, eller rentav metod, att följa.

olika former av låghet i nån mening. avsigkommenheten. när allt blivit mainstream redan i förväg. antagligen till slut också detta.

allt förbereds noggrant

– *censur*

råglasfönstret på andra våningen

vänder upp och ner på allt

frottémorgonrocken

– *minnet*

två köttbullsmackor med rödbetssallad

det är trångt, kökslampan skymmer blicken

– ...

den fuktiga luften, ventilationstrumman, disken

bryggkaffe med vispgrädde

slickar fingrarna, laddar kameran

– *utan intuition*

I "Nu ja, m fl" får vi under några snabbt förbiflygande sekvenser en liten inblick i Richard Vogels filmverkstad. Konstnären framträder snett underifrån, aningen framåtlutad över bordet och med blicken koncentrerat fäst på vad vi kan förmoda är en teveskärm. Händerna är utanför bild men förefaller upptagna med något, troligen videobandspelarens reglage. Vi hör det snabba kvittret från bandet när det snabbspolas fram och tillbaka, avbrutet av de knäppande ljuden när reglagen trycks ner. Mer blir det inte, sekvensen övergår sedan i en interiör från vad som tycks vara ett bibliotek – men den korta scenen är ändå tillräcklig för att förankra den i ett teknikhistoriskt ramverk: närmare bestämt de analoga massmediernas epok. Med rikedom i dagens lättåtkomliga och lättsamplade digitala bildflöden som en mer eller mindre självklar del av vardagen är det nästan svårt att minnas hur det var för bara tjugo år sedan, hur komplicerat och tidsödande det var att sätta ihop ett filmcollage när materialet måste bandas under sändning eller sökas i ett arkiv av otympliga kassetter, när varje klipp krävde en hantverksmässig fingertoppskänsla och några ångerkommandon inte existerade.

Richard Vogels filmer är tekniskt sett tillkomna precis i skarven mellan analogt och digitalt. Estetiskt och visuellt hör de däremot helt och hållet hemma i den analoga tiden. Även om Vogel använde sig av datorer och digitala processer för att bearbeta materialet (åtminstone delar av det) så präglas detta bild- och ljudmaterial av en i grunden omisskännligt analog maskin- och hantverkskänsla. Det rör sig om vad Hito Steyerl i en intressant text kallat "fattiga bilder": piratkopierade, slitna, sönderprocessade. Man till skillnad från den digitala tidens trasiga och lågupplösta, massdistribuerade onlineflöden har hans skakiga och korniga filmsekvenser, hans skeva och missfärgade bandupptagningar något väldigt fysiskt och konkret över sig, en tyngd helt enkelt som inte låter sig förklaras på annat sätt än med teknikens begränsningar. Som om här fortfarande finns en fascination inför möjligheten att fånga och bevara de flyktiga tevebildernas flöden, liksom inför videokamerans långa inspelningstider jämfört med de gamla film-

kamerorna. De tekniska begränsningarna ger helt enkelt varje inspelad sekvens ett värde i proportion till svåråtkomligheten och det lite slumpmässiga i själva insamlandet – och då ska vi ändå komma ihåg att den som vid denna tid var utrustad med videobandspelare och videokamera tyckte sig stå inför en helt ny ocean av möjligheter mot bara något decennium tidigare (ingen av dessa uppfinningar blev var mans egendom förrän i slutet av åttiotalet). Den bildvärld Richard Vogel rör sig i är alltså samtidigt outtömlig och begränsad på ett tveetydigt och väldigt fruktbart sätt.

Jag inleder med denna långa teknikhistoriska pa-

Stillbilder ur *Silversurfaren*

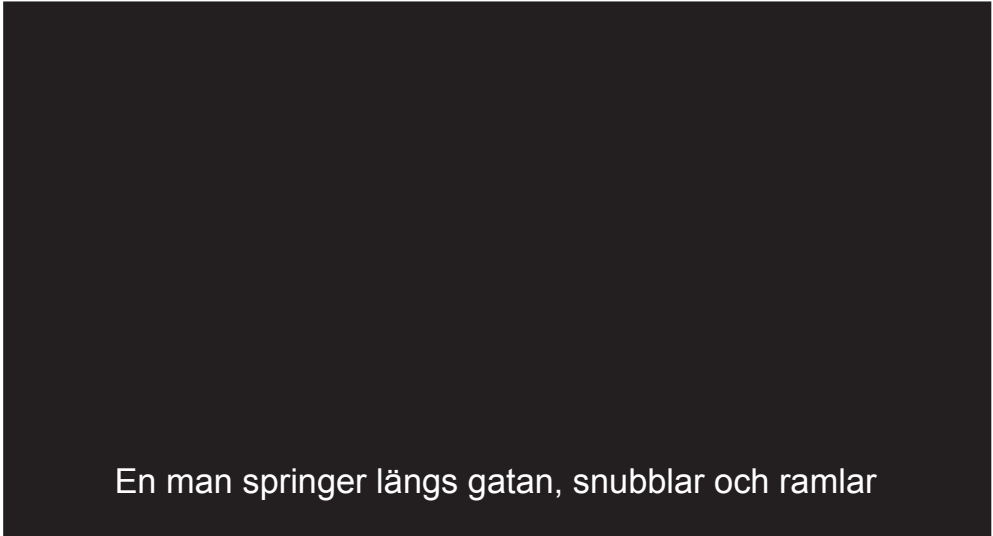
rentes för att på något vis hitta ett sätt att närma mig Richard Vogels egensinniga, experimentella filmcollage. Jag tror helt enkelt man får börja där, vid klippbordet, i filmarens alkemistiska bildlaboratorium där plötsligt allt tycks laddat med möjlig symbolik och oväntade betydelser. Kanske inte i sig självt; Vogel tycks ha samlat material lite som en skrotskulptör samlar skrot, för att se vad det kunde användas till. Precis som för alkemisten, vars värdelösa metaller förblir värdelösa tills de i en magisk legering genomgår en avgörande förvandling, uppstår den djupare betydelsen av dessa "fattiga", rörliga bildfragment först i själva sammanfogningen. Ta "Silversurfaren" till exempel: de samplade sekvenserna ur Jim McBrides åttiotalsfilm "Breathless" där Richard Geres rollkaraktär berättar om den silverfärgade Marvelhjälten har naturligtvis i sig en inneboende mening (det finns med andra ord ett

skäl till att Vogel valt att banda just dem) men det är först när de klipps ihop med bilderna på hur konstnären i slängkappa och gummistövlar utför gymnastiska flygövningar hemma på gården som de vecklar ut sin fulla innebörd, hittar en riktning att peka i. Tillsammans med de inledande bilderna på maskiner som faller ner från himlen och fattar eld skapar de en känsla av distanserad desperation. Den lekfulla maskeringen till superhjärte utmynnar på så vis i ett både sorgset och ironiskt självporträtt: "en rymdsnubbe på jakt efter kärlek".

Men inte bara det. "Silversurfaren" är intressant också för sina märkliga titelsekvenser, där Vogel ser ut att vada i ett trögrörligt flöde av dubbelprojicerade, felmagnetiserade bilder. Ett tekniskt missöde blir här av en slump en sorts programförklaring: vi ser videonauten i sitt rätta element, trevande och sökande i den trasiga bildströmmen som forsar fram omkring honom. Självklart är det ingen tillfällighet vad han väljer att plocka upp ur den – det som intresserar honom är uppenbarligen sådant som talar om kärlek, förlust, ensamhet, katastrofer, förvirring. Som kvinnan som rastlöst promenerar fram och tillbaka på sin balkong i "Mankemang". De dystopiska sciencefictionscenerna i "Bakgaffel". Inledningsscenen i "Mankemang" där Vogel kommer vandrande mot "längsta punkten" till pampig filmmusik. Den tomma papperspåsen som sveps runt av blästen i en portgång. Eller de dansande skeletten som avslutar "Bakgaffel", hämtade från eftertexterna till John Hustons "Under vulkanen".

Alla dessa videofragment talar, var för sig, sitt tydliga språk. Det låter sig rätt enkelt avkodas: det handlar, kan vi säga, om desorientering, undergång, depression, hjälplöshet, död. Men samtidigt – det som uppstår i sammanfogningen och bearbetningen är något mer. Något annat. De absurda kontrasteffekterna skapar en ironisk förskjutning som får de enskilda elementen att träda i bakgrunden för själva arbetsprocessen. Insamlandet, urvalet och redigeringen. I den korta "Red Dress" tar Vogel själv plats som ett av alla fattiga bildelement när han går och kollar posten i en röd klänning – rosatonad genom videofilms åldersförändringar – varpå en bil i samma utspädda färg passerar förbi i hög fart på vägen. Och i den betydligt längre "Hamlet" blir en av allt att döma hopplöst ofullbordad uppsättning av Shakespeares pjäs kongenialt den "process i processen" som belyser filmandets, samplandets och klippningens eviga sisfyosarbete: att ge form och mening åt den värld, den existens som vi i grunden alla vet helt saknar både form och mening. Kanske blir det inget guld, men vi är människor, vi har helt enkelt inget val. I samma ögonblick vi upphör att försöka är det ute med oss.

Richard Vogel lived in an apartment in Kristianstad. He made videos by taping moments that caught his eye directly from T.V. He also attempted an adaptation of *Hamlet* and *Nosferatu* and taped his neighbours from the windows, but he mainly kept at making compilation videos. He didn't go out much in his later years.

It doesn't make much sense to speak of "the work of Richard Vogel". Or does it? You excavate your own viewing experience from countless hours (days, weeks) of footage. This is nothing in the artistic sense of an *oeuvre*. It's too ... endless. And an *oeuvre* can not allow itself to be endless.

But the actual work that went into making - or rather, recycling - all this. The rage, the determination. The afternoons.

An aggressive absence of meaning and purpose.

Aggressive absence.

Aggressive presence. An accumulation of *stuff*. Plastic bags, styrofoam, video tapes. All these things our desires have produced and which now surround us. Surrounded.

Remote control.

Control tower. Kristianstad, Sweden.

Living room. In full colour, for your viewing pleasure.

An average Scandinavian watches four hours of television a day.

The first time I saw *Night of the Living Dead*, I thought it was a documentary. It was on television.

The Vogels walk among us.

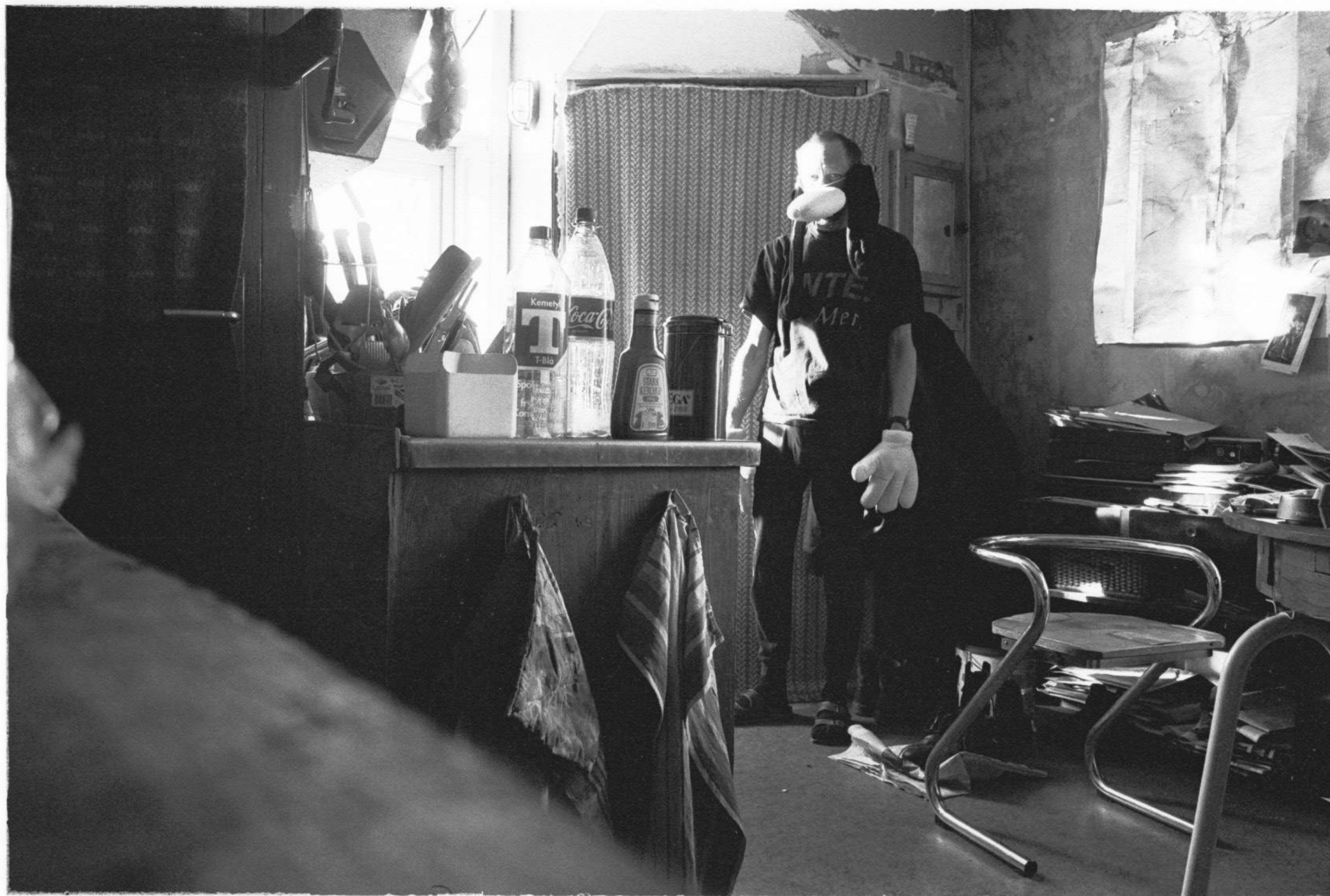
If there's anything romantic about T.V., it's the obsolescence of the moment as soon as it has been broadcast. See for yourself: Tape one and repeat it. That's what Richard Vogel did, one of the great Romantics of the Swedish welfare state. Vogel showed us television *for the second time*. A medium destined forever to live its final moment.

The VHS tape as object, a sculpture of image and sound.

A man lived in an apartment in Kristianstad. He made videos by taping moments that caught his eye directly from T.V. He also attempted an adaptation of *Hamlet* and *Nosferatu* and taped his neighbours from the windows, but he mainly kept at making compilation videos. He didn't go out much in his later years.

Who are you? Can you hear me?

1.

först en övertydlig dikt det är alltid där jag börjar en inverterad stalker förföljer sig själv mest av alla blir pyromanen som njuter av att släcka elden ömt sen fyller jag på med annat brus (två synonym-förslag till brus är lemonad och radiostörning) utnyttja kanske skenbar isolering som en spegel en snygg passform en liten orättvis tunga en precist godtycklig höft (från helvetet på jorden, beskärd) att hjärtat förblir en muskel silver i och utanför skärmen en som antagligen inte ser allting i värmen vita långbyxor utsvängda vita långa långbyxor hög byxa eller röd klänning är taket avklippt mitt i en sorts tegelmassa tur att bilen kommer symboler är till för att användas titta inte nu filma hela världen från min lägenhet små gröna löv liksom sipprar ur persiennen inifrån igen inte nu igen jag älskar undertextens pedagogiska cirkel en fastspikad tomat som också är kluven och sköljd och klippt och skuren makrillshalsbandet skvallrar äntligen en scarf av inplastat kött ett äldre inlägg och staket som rivs lite den ena påsen är verkligen större den andra påsen är verkligen mindre men båda är vita och när jag skriver eller säger vita menar jag att de går att se igenom bär han snön som en pizza i en darrig parad trä plastpåsen över huvudet som en nervös akt av koncentrerad vördnad min lilla påse är av papp och den är viktigt vriden de står på taket ingen rör smör eller ljus örönen är en del av ett helt paket och då menar jag kostymen ministers son hittad hängd sitta och hålla inne på händer en ganska vanlig lindring i tillståndet med olika kanaler går att översätta perfekt

2.

den 6 oktober 2008 filmade richard vogel en möjlig hushållsost tills batteriet tog slut, den låg bakom så mycket fiktiv affekt, det är väldigt stringent och rörande att tänka sig den drivkraften, visualisera scenariot i hans fantasi (den gula fläckens gäckande konsekvens som ropade svagt från gräsmattan där den möjliga hushållsosten låg eller var placerad rent geografiskt), jag var och åt middag i fredags med militzas mamma och hon berättade om olika döda djur, hennes kille hade bland annat slängt ut den halalslaktade kycklingen från balkongen, i en akt av impulsiv irritation, allt byggde på ett missförstånd eller en löjlig förtvivlan, när snön smälte den våren stack två små lår upp från en buske utanför huset

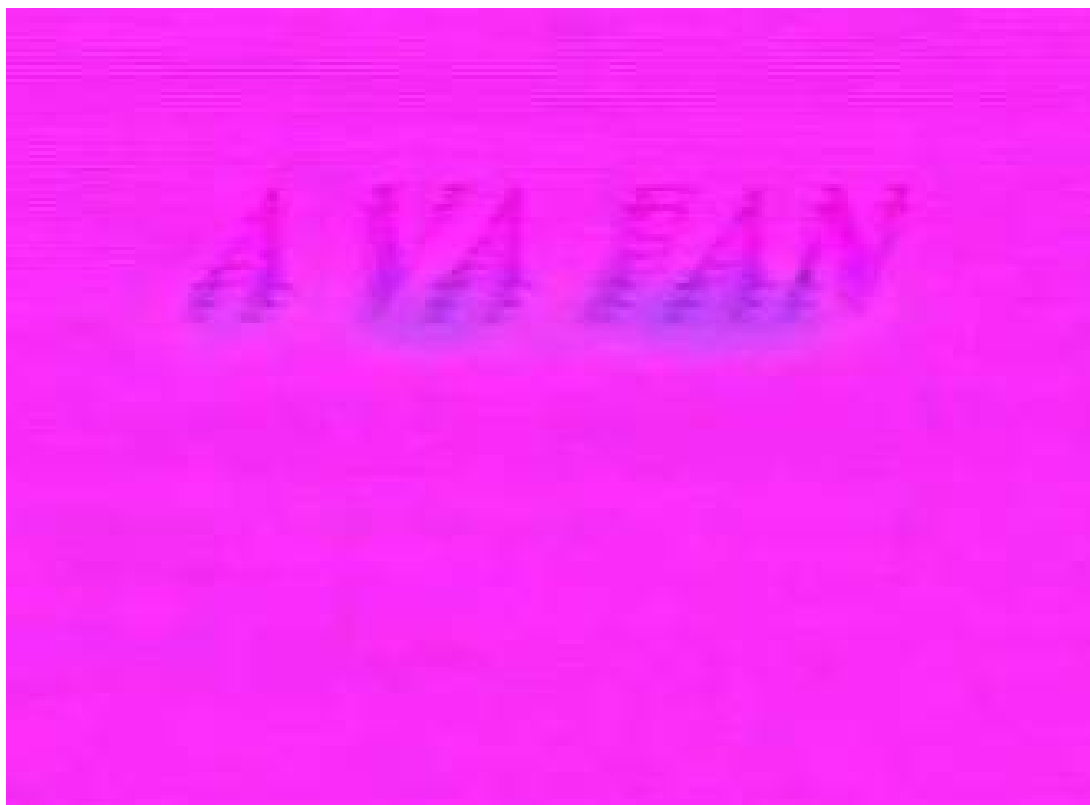
3.

grå hål och titlar som inte berättar mer
än hur du förhåller dig till bråte
jag håller alltid glassen som en vanlig pinne
ta en kölapp innan någon märker
hans skugga blir så äckligt lång
när vi tittar ner i asfalten

4.

silversurfer
himmelens ljus
en underbar liten flamma i boxen
testbildens gymnastik
vi drömmer om ett sorgearbete
som begär apati
att urvattna mantelns symbolkraft
utan att tumma på
kristi lidande och död

nu, ja. mfl
tvåan ser lite ut som en blix
jag tänker på rosa mannens språkbruk
var det eldsjälens på youtube
jag tänker på robert rogvalls vidareiktning
på arja saijonmaas kulturella kvarlåtenskap
skapelsescenens svepande i adaptation
hur hon håller ciggen
att rycka upp sig själv och roten
den krystade evolutionen
ettan ser lite ut som en dålig torso
som kroppen bakom tröjan
fyran är vass och stabil i kryss
två frisyrer som dansar en långsam tryckare
ett sönderfräckt ramverk
murens fetisch
omslaget till närmare
pratbubblan som militär strategi
ett klaustrofobiskt koncept
gör mig vacker längs vägarna
som något tecknat

Stillbilder ur *Nu, ja, m fl*

”A VA FAN” (i versaler); rosa bakgrund (eller videografisk färgstörning). Kvinna som röker i svartvit film. Blomma som blommar. Blomma som plockas. Textruta: ”jag ska bara köpa tidningen”; bild på okänt föremål; rosa färgfilter (eller videografisk färgstörning). Närbild på man som talar; grova videografiska störningar (flimmer, färger blöder, bilden rör sig upp och ned). Sekvens från attraktionsfilm(?) där ett tåg närmar sig en tunnel; rosa färgfilter (eller videografisk färgstörning). Två personer som dansar; rosa färgfilter (eller videografisk färgstörning). Sekvens från attraktionsfilm(?) där tåget åker in i tunneln; rosa färgfilter (eller videografisk färgstörning).

De första nio bilderna i Richard Vogels *Nu, ja, m fl* (1996) är svåra att tyda, men tågets inträde i den mörka tunneln och klippet till en bild som troligtvis är filmad av Vogel själv, ger denna korta sekvens en inledningens karaktär. Tåget är (i) rörelse, cigaretterna, dansen och talet får tiden att gå. Blommorna blommar (föds, produceras) och plockas (dör, förbrukas). Det är en våldsam inledning, men en inledning till vad? En praktik? Ett arkiv? Oavsett så ”saknas något”. I den följande bilden ser vi människor som ser ut att vänta på något i ett bibliotek. Människor som står i ett bibliotek, en plats där skrift (tecken, information) samlas och distribueras. Människor som är i ett arkiv i dubbel bemärkelse. Dels statens, stadens, kommunens eller samhällets arkiv (biblioteket), men även Richard Vogels privata arkiv. En textskylt: ”någonting saknas”.

Vad är det som saknas? Filmskaparen möjligtvis. Han skriver in sig själv i filmen i och med nästkommande bild. I en halvbild, tagen snett bakifrån, ser vi Vogel sitta och läsa något – möjligtvis en tidning. Saknas det fortfarande något? Klipp till en bild inspelad från tv där två män utför en diffus aktivitet i en borgerlig hemmamiljö; sedan klipp till en bild på ljusspeglings på en vägg; sedan ännu ett klipp till en kvinna som bär solglasögon och textskylten ”why am I right?”. Därefter Vogel igen, men nu sittandes framför en dator. Sedan följer en längre passage som består av klipp från diverse filmer, tv-program och privat material. Sedan återigen Vogel vid datorn. På ljudspåret hörs ljudet från en kassett som snabbspolas och en pratbubbla som säger ”gnäll” uppenbaras från elkontakten vi ser i bildens bakgrund.

Videotekniken gnäller och om materialet inte är tillräckligt så är det för mycket. Bristen och överflödet är konstant och simultant. Materialet är rikt i sin fattigdom och fattigt i sin rikedom. I denna ambivalenta miljö skriver filmskaparen in sig själv. I en bild ligger han med naken överkropp och en bildruta i dubbelexponering klipps in så att den inramas av filmskaparens bål. Men Vogel skriver här inte in sig i rollen som Silversurfaren som i Silversurfarn. Här är han utan mantel, underställ och gummistövlar. Utan roll. Han upptas helt och hållet, försvinner i materialet.

I filmens inledning hör vi följande replikskifte:

- Who are you, really?
- It really doesn't matter, does it?
- No.

Identiteten är oviktig, gränser suddas ut. Filmskaparen blir filmen. Filmerna blir filmskaparen. Filmerna skapar sig själv, den tänker, analyserar. Den tillåter vissa bilder, den stöter ifrån sig andra. Bildens status förblir instabil, ifrågasättbar, otillräcklig och överflödig. Vogel negerar dessa ”svåra ställningstaganden som var och en måste göra”. ”¡Ya basta!”. Försöket, experimentet, essän: artikulationer som reartikuleras och reartikulationer som artikuleras. Försöket, experimentet, essän: ”This is just so I won't wake up at night... wondering”.

EASY LIFE

Ögon öppna mot mörkret.

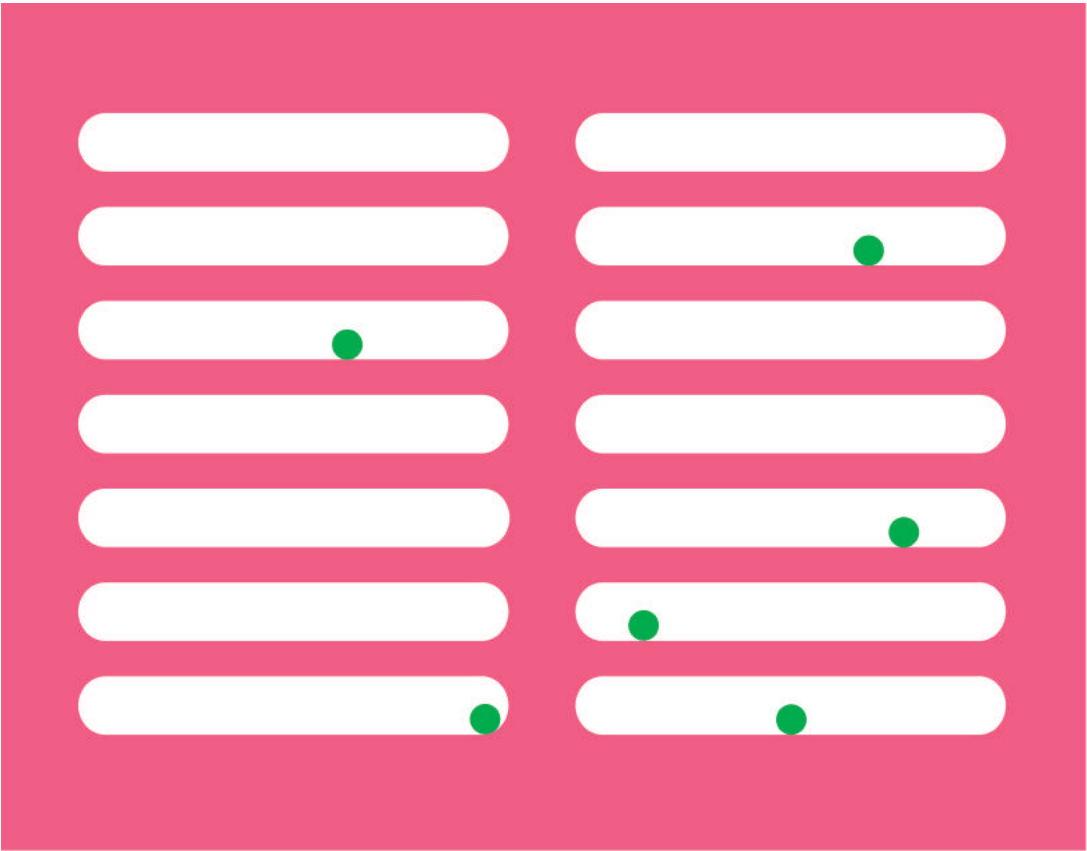
Betraktelse

På 24seven.

Jag blundar och halvspringer i en crosstrainer. Det är mörkt. Klassisk musik i lurarna. Ändå hör jag gnisselljud från maskinen, det mekaniska som sker gör sig påmint. Tittar upp mot en tv skärm som visar en tågolycka som skett i Pakistan. Allt samtidigt. Kroppens rörelser framkallar gnisselljud, ögonen slukar tv skärmen, ljudet från lurarna i öronen tränger in, svetten ut, och ett slags collage uppstår. Lager av enskildheter.

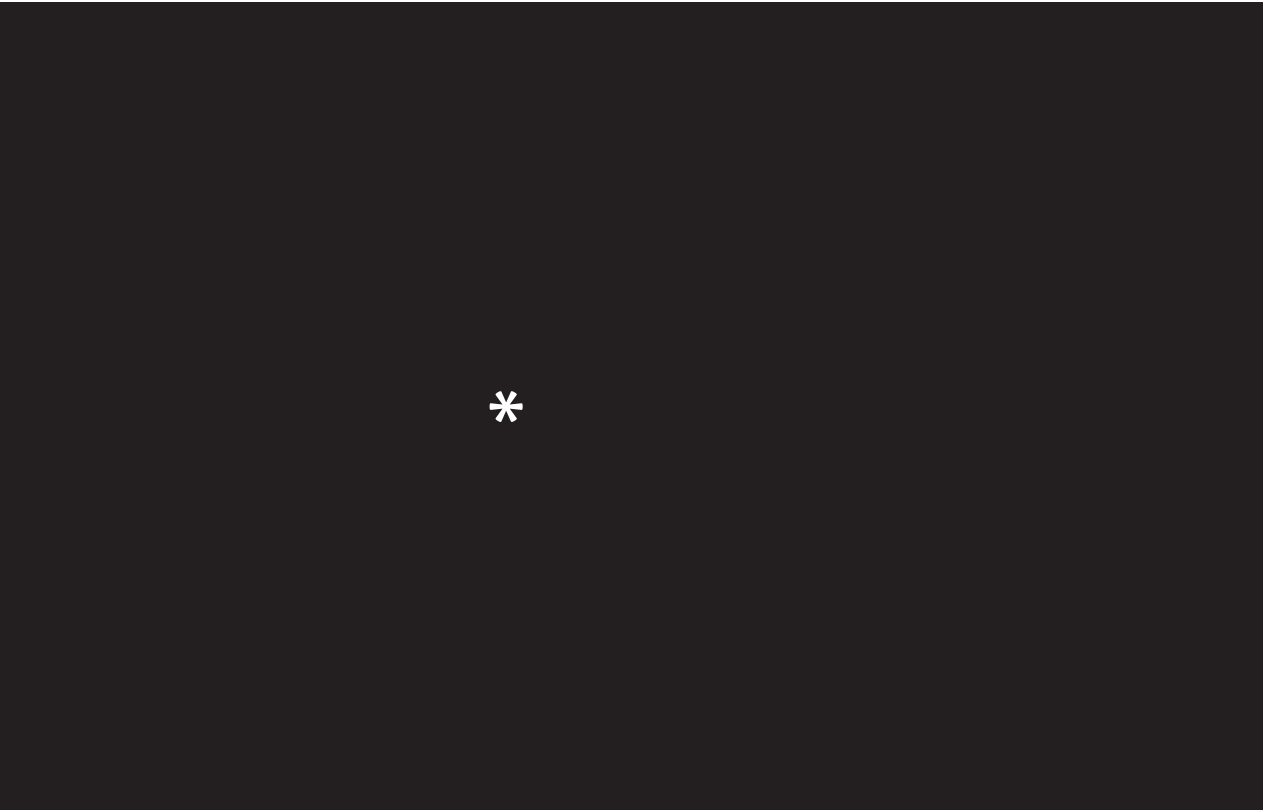
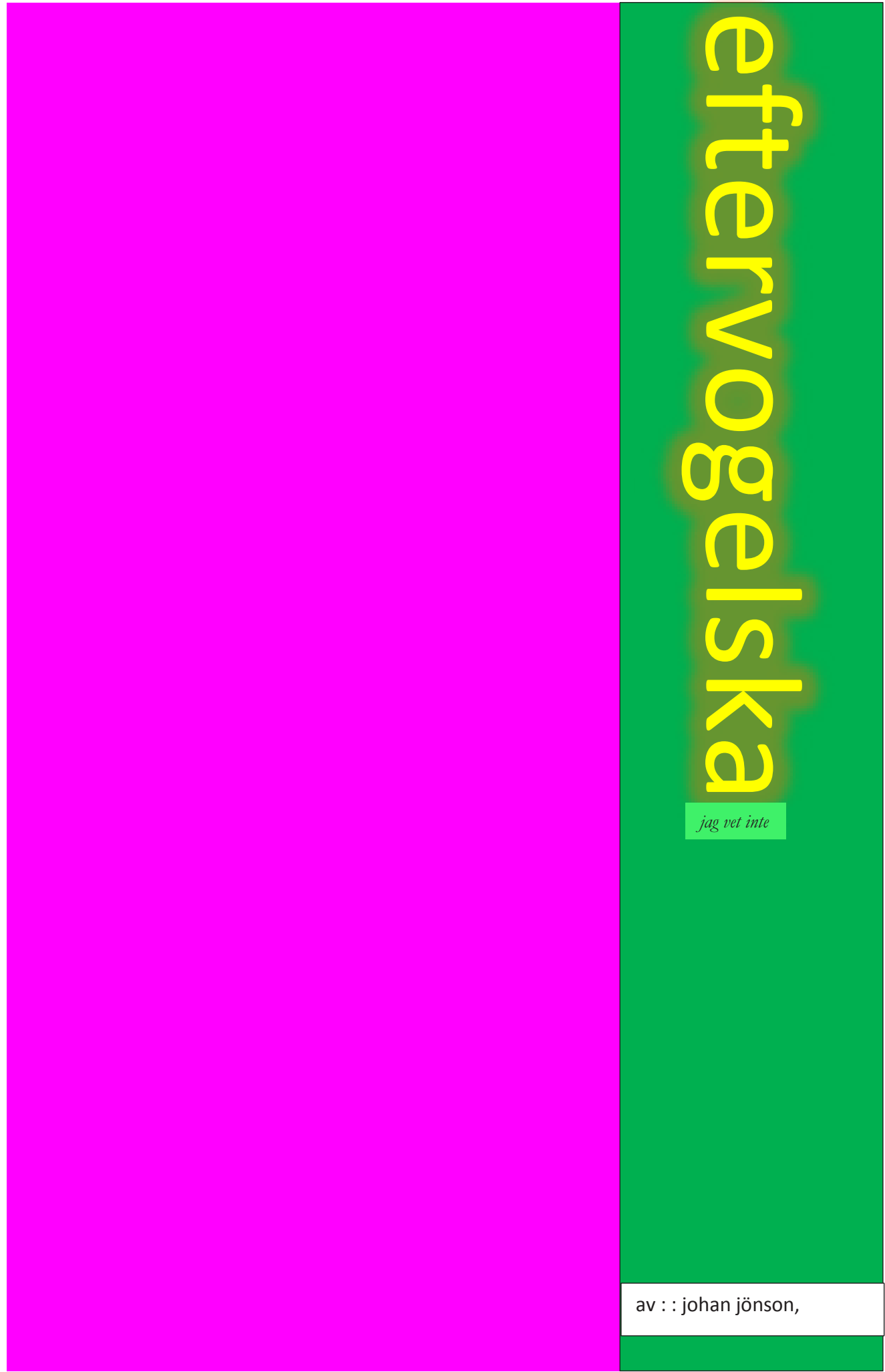
Om Mankemang

I varje steg mot Lägsta Punkten ”prövar” han att gå. Håller benen? Håller marken under eller finns fallgropar? Marken eller benen verkar främmande. I klippet efter syns en spänstig apa hoppa självsäkert i sidled. Fullständigt bekymmersfritt och lätt. En annan som spatserar är damen på balkongen, kontrollerat fram och tillbaka, fram och tillbaka, uppklädd med dräkt och hatt, till ljudet av Vogels bils blinkers. Klick klack klick klack. tiden går, Vogel filmar inifrån bilen, inom balkongens gränser verkar en helt annan tidsepok råda. Redan här möts arrangerad scen, en snodd naturfilm från tv och en dokumentär smygfilmning. Hela filmen Mankemang är likt en kedja bestående av länkar, men i motsats till en kedjas funktion råder total frihet i delarna. Jag upplever filmen som komponerad likt ett musikstycke eller bataljmålning; flödet, variationer av teman, undertoner och ljuden i kombination med den måleriska rikedom.

CRAP – Sausages & Peas
Målning baserad på förpackningsmaterial.
I konversation med Richard Vogel per mail under min New York vistelse 2014-2015.

– , negativitet som håller språklig existens vid flämtande zoembient liv, det, dess –

montage av det absolut och akut nära och en globalitärt semiotisk kapitalisms perceptionsmontage

de utflytande färgerna, från vhs-magnetbanden, de kasserade digitala apparaterna; de nu remedierade teknologierna. som ett farmakon mellan en perception som håller på att gå förlorad, lösas upp, flyta ut (kanske som en pansolinisk borgerlig entropi) – och samtidigt ett sorts protostadium, ny tillblivelse av kommande varseblivning, nya narrativ. den potentialiteten och den dödligt melankoliska förlusten av exteriorvärdslighet. det är bortom den stora liberalistiska meningsförlusten. som andra förlustintensiteter, nya entropiintensiteter. av blivande energier, minneskraft, dess amöbiska färgsjök. nästan som att teknologin, trots att den i mångt och mycket utgör förutsättningen, ändå inte kan hårbärgera det

detta med den vogelska implosionen till hemmet (och att ändå ha ett hem, tak över huvudet, den privilegierade voyeurismplatsheten). dess privata, idiosynkratiska, varseblivningsmontage av massynkroniserad estetisk materia. som modell/gestaltning av den mänskliga perceptionens grammatik, singulär, oavlåteligt singulär, oscillerande, multidialektisk, omöjlig att avbilda i skala 1:1

vita, transparenta, osynliga, oerfarbara thanatosflammar ur lägenheten, där livets rest dammar omkring, som tyst, tysta, tysta språk; dvs montage av stumma bokstäver

hamlet som språklighetens arkemelankoli som vill upplåna kroppens nu och minnets imperfekta nu.

«en död får skulle kanske haft chansen att bli en bra far. bäst hade varit en dödfödd farfar» ↔ «ska jag ta livet av mig, eller dricka en kopp kaffe till, och till?»

att vogelfilmerna fulla av material (bilder, ljud) från kulturindustrin, den semiotiska kapitalismens vision- och (liberalistiska performativitetsslätes)maskin, som så genomgripande definierar och omformaterar våra liv. men. vogelfilmerna kan nog aldrig visas riktigt offentligt, av copyrightsaker. som ett gudomligt förbud att nämna tidsliga sekvensnamn vid annat kontextuellt namn än *dess* mervärdesreproducerande affirmation

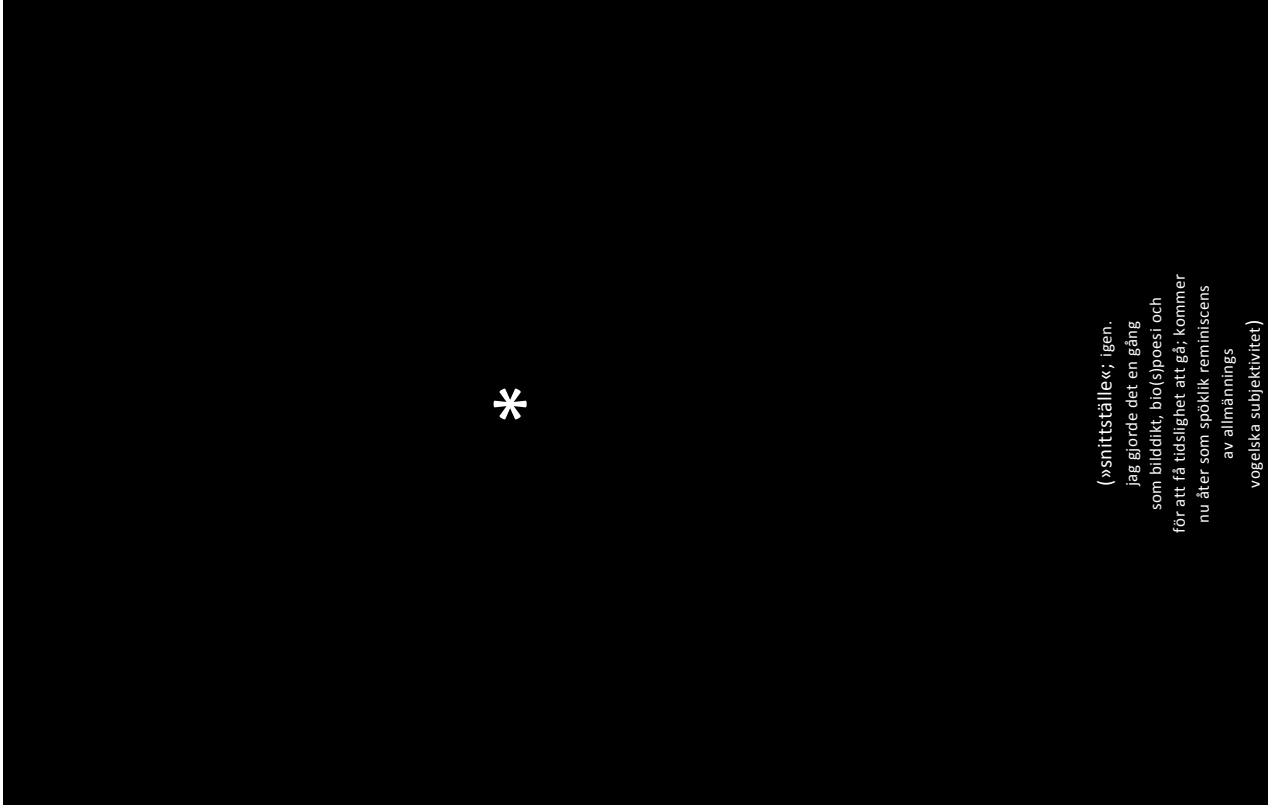
att en omegapunkt som farmakologisk omfördelningsvektor ↔ en reva (som pågår länge) i själva bildarket i *Hamlet* filmen: som det uppskurna ögat i *Den andalusiska hunden*; fast i den bildimperativt hegemoniska regementalitetsblick som falliskt strålar och utövas mot oss, dess (i regel ofrivilligt och affirmativt) hermeneutiska undersåtar. att motutöva arkeologisk kritisk hermeneutik (*Excavation of the Image* hette (kanske emblematiskt nog) en större utställning på MM med filmiska arbeten av Lina Selander). att filmmediets reva är en fittig ingång ↔ skärrende ljudupptagning. montagebrott. infogning. revektorisering ↔ *Bakgaffel* som inleds med ett "The End"; att då börja omkodning av visuellt/bildregimens imperativa allmänningsomgivning ↔ att "vår" perception är *Q_V_E_R_K_L_J_L_G* ↔ repetition som rummets (zoembienta) (vanitas)tid ↔ tomta slängda plastpåsar som blåser omkring som receptiva lungor ↔ de flimrande färgernas zoembienta ontologi ↔ vad händer inte alls när förutsättningarna för existensen ändras? det som fortsätter att inte och inte och inte hända och inte hända

ja, fan samtliga vogelska bildsekvenser hemsökt av sina påtagliga materialiteter. bildkvalitén ofta som dimlik, en (teknologiskt drömsk) slöja som negerar mediets naturaliserade och internaliserade pseudo-transparenta slöja av ordning (i regel slentrianmässigt tjänstgörande hos en eller annan affirmationsregim). ljudet som brusar mer än återger (tal, scenerier). ett auditivt grovkornigt sandpapper som amneslikt raderar fram det arkiverade talets förutsättning, dess samtidigt stora dolda andra; det separerade minnet

mannen, med hatt, som går fram och tillbaka på lägenhetsbalkongen; i vogelfilmen *Man-kemang*; han tycks ta en promenad på sin balkong. fram och tillbaka. fram och tillbaka. som på en osynlig rastgård att han inte kan gå utanför lägenhetens fängelsepalats. internaliserat inläst. tvångsmässigt imploderad i en lägenhet. han är liksom smygfilmad (av vogel, gissar jag). från gatan. från en bil; som att plötsligt få syn på en dubbelgångare – och med hjälp av kameran kunna göra sig till (symbiotisk) främling till bägge

ATT LEVA I EN SLOCKNAD KÄRLEK. I ASKAN AV DEN STORA MENINGSUPPSKJUTNINGEN. (ISTÄLLET KÖNSTPRAKTIK)

Klippen. avbrotten. ihopfogningarna. som att minnesperceptionens film- (och (inspelnings)receptions)remsor plötsligt brinner av, själva förbränner sig, som av materialutmattning, eller att pengarna inte räckte till mer inspelningsbart material (men att den konstnärliga praxisen snarare än det egna livet ändå fortsätter). att det förstås accentuerar perceptionsmontagets dialektik, som jag nog tänker som det stora vogelska ämnet, bearbetningen (snarare än de olika tecknens semantik). att det inte skulle vara utan sina glapp, veck, derealiseringszoner, nya anslutningsytor. det som samtidigt utgör förutsättningarna

SNITTSTÄLLE

d e t ä r
minnet
som ställs
mot
ickeminnet.
men
minnet som
inte kan göra
något åt
glömskan,
dess njut-
tande
undan -

»medea åter-
kommer i en
multipel, ut-
spridd marsch«
jag minns
hur vi på gris-
farmen
skickade gri-
sarna
till slakt

går utanför

men

det
mes-
sta

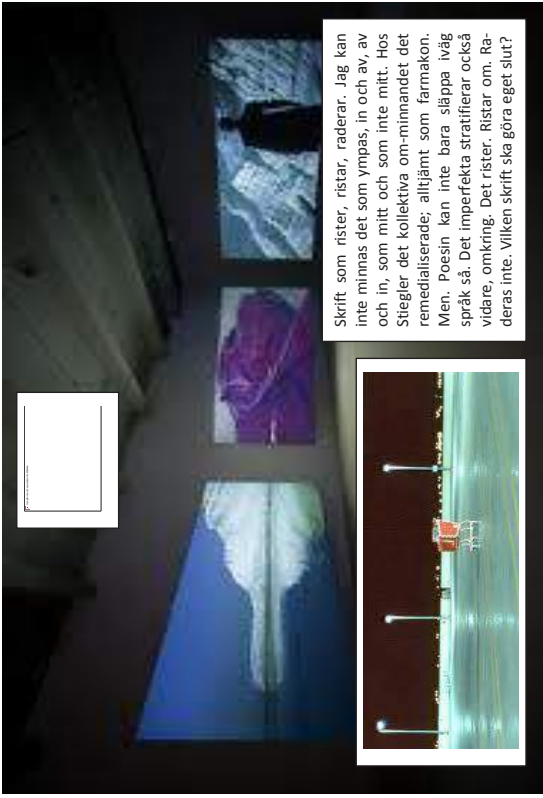
minnes-
akterna

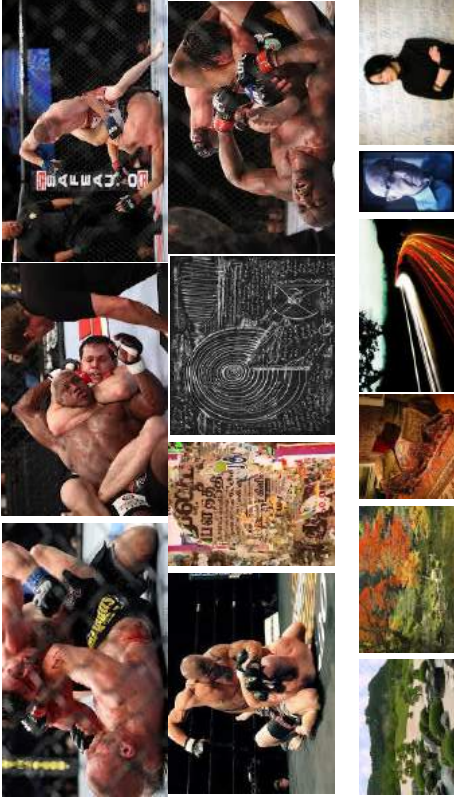
ing. Låt mig. Hov säger att hon vill göra det. Hov gör det.
Hov kör så bra som. Hov kör som det fyrar. Hov kör
kropp på kroppen. Hov kör som det fyrar. Hov kör
hennes.
Hovens lester är överallt. Hovens. Hovens är
mager. Hov 1976, Hov mager, Hov kunde ha varit

"Jag drack / och drack / och blev förtigare / och förtigare"

Skrift som rister, ristar, raderar. Jag kan
inte minnas det som ympas, in och av, av
och in, som mitt och som inte mitt. Hos
Stiegler det kollektiva om-minnandet det
remedialiserade, alltiämt som farmakon.
Men. Poesin kan inte bara släppa iväg
språk så. Det imperfekta stratifierar också
vidare, omkring. Det rister. Ristar om. Ra-
deras inte. Vilken skrift ska göra eget slut?

med
andras inhet
i riktning
mot den
andra natten
dess vila
utan
elektriskt
ljus

inte
skuggan
av det reala
utan ge-
staltningen
av fan- tas-
mens ex-
teriöra
språks-

asså va fan
äre må rom
här kristna.
att lidandet
ska vara en
subjektlös
mening, också
hos någon
som sonnevi
det medialt
närmast
friktionsfritt
reproducerade
lidandet som
skämmer dik-
ten

samplings
superiora
sadism (som
segrar-
stär)

jaget bekänner
maskinens
diskursiva
utsträckning

selektionens estetik,
svagheters böcker

that's partly the essayistic.
To me, the essayistic is not about
a particular genre or imagination
for voiceover or montage,
the essayistic is dissatisfaction,
it's disorient
with the duties of an image
and the obligations of a sound.

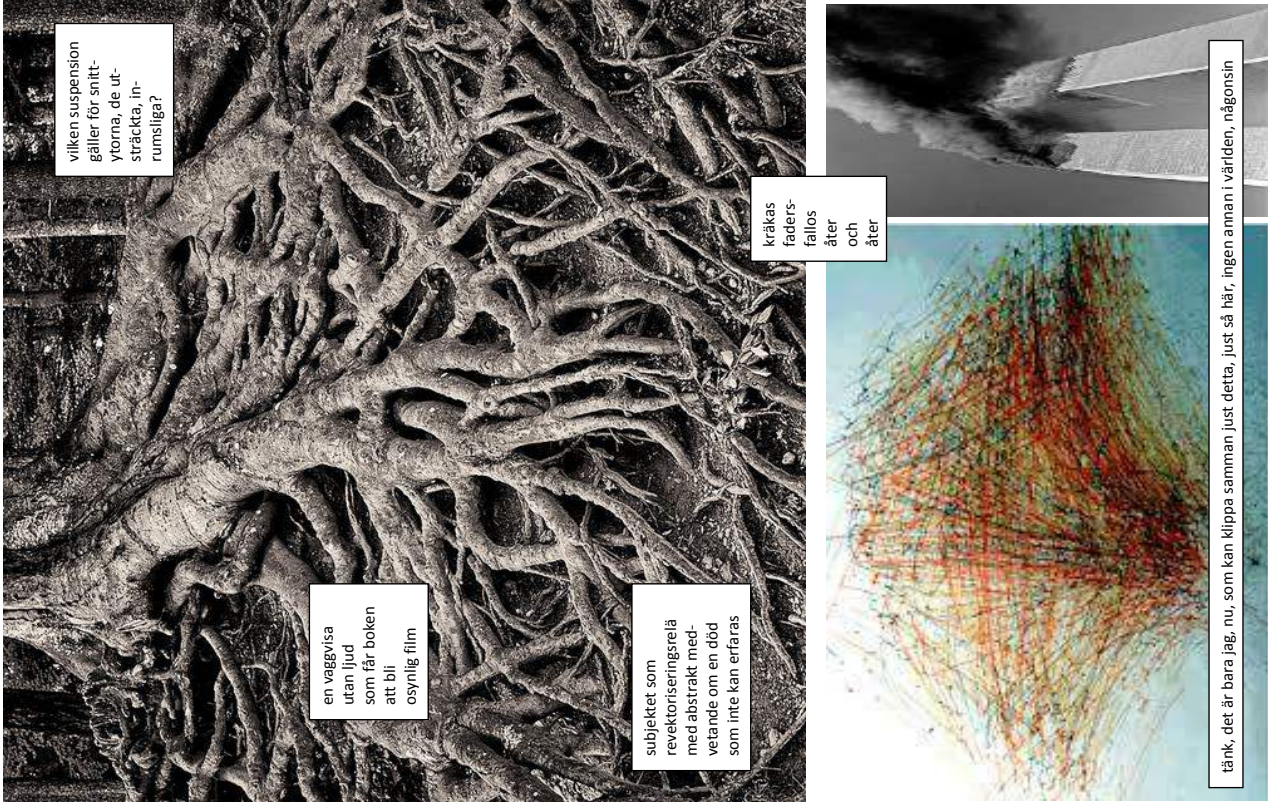
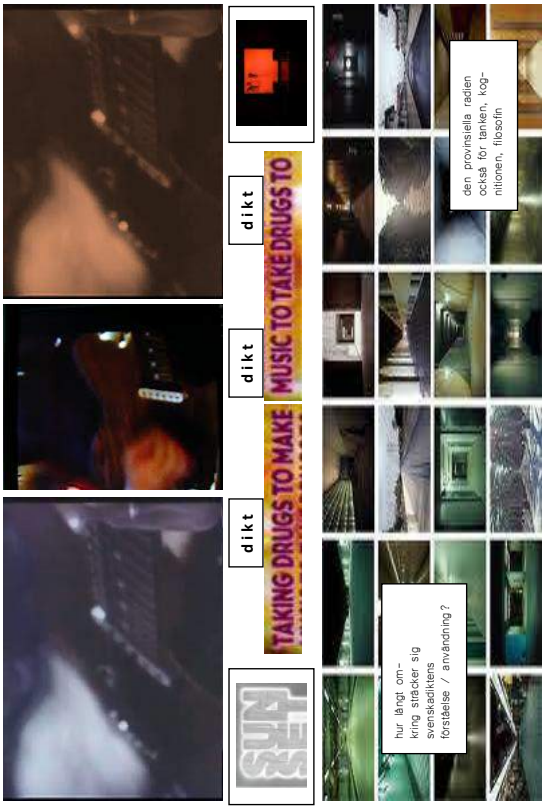
inte, när man inte lär, att aldrig skriva detta mot, ända, i mitten, i mitten, även om skydda, inte lämna honom
ensam någonstans isolerade. Jag slutar säga, säger jag att det är över, över, den här gången. Jag säger ingenting, jag
upprepar jag inte dem hela tiden. Jag Allt som allt mörkt mörkt rum på natten tjock som önskas, eftersom jag alltid
vill ha det tjockt där, men sällan i världen, saker, ta sig besväret att gå igenom. Den saknar ofta med våld, extremism.
Hand det sätter vapen, skulle vi vilja att sätta sin kropp helhet finns dyk, men det finns inget att göra, så säga aldrig.
De säger att det är en chans vi epillog det. Jag är bara i denna stora mörkt rum. kan veta att det är bra; det är inte värt
att starta frågor. Jag pratade med dem. De är runt omkring mig. De flyttar in halvdöd, åtminstone väldigt ironiskt, nu,
och saker, så nära mig, runt mig, omge mig i ett fångelse. Jag tar en, kastade jag den i natt. Hon återvände, förbrorde
balansen av andra, som faller i en enorm kalabalik runt mig, kvävande min lilla buller, min sprakande i öronen mina
händer. Jag brukade vara här. Det är här Jag började i detta utrymme. mer och mer. Am tenderar, först, vi röra
väggarna - lugn - och sedan handen, mindre. Allt är större. Det upphör aldrig att bläddra utrymme. Och dags att
återvända till samma punkt på center, det ger så många räddor. skulle det bättre att inte börja flytta, att uppfinna
resten fredligt. men som avståndet Vi hör skrik, sedan stiger, kommer det; blygsamt detta är sant, och ibland även Vi
kräver en ansträngning. Det går mörkt. Som med vägen till helvetet, det finns kretsar med olika känslor. En hel regi-
streras mytologi som kunde servera oss mat, åtminstone, antar vi. Jag gillar ordning. Jag satte allt på sin plats, ef-
tersom jag trodde - i mitt huvud - som jag trodde det borde vara. Då allt blev stilla - då riktigt. Jag önskar istället att
de fortsätter att flytta, att flytta, att leva. Men det var inte tillsammans. Så jag var tvungen att stoppa lagring. även i
detta kaos, jag vet inte var jag är, det en punkt, den enda landmärke, ikväll genomträngande i detta rum där jag är,
ingen annan, vilket är mycket viktigt. Jag är här ensam - alla folk tycker det är dåligt. det ger drömmar - Det är sant.
Drömmar kommer mycket snabbt att den minsta sjuda. För att förstå, upprepar de utan någonsin, måste vi gå ut, se
världen. Jag gjorde vad de sade saker. Men jag vet inte hur, förrådiskt, det kommer alltid tillbaka, den här gången Hur
som helst, jag är här, i mörkret. När annan cykel, en mer, tillbaka till samma punkt. Ingen kommer, ingen kan komma,
är det inte oroa sig, om det är vad jag fruktar. Vilken tystnad ibland. Och konstigt nog att erkänna i tystnaden elade i
sig, som i en spegel. ETT vändning, mer än de behöver vara där, de närmar nog, mycket nog, för att se min ansikte,
för att se slutet. Nog räcker jag, eftersom tystnad, där ensam i mörkret. Jag exploderade i världen, bland dem utan

diskretion. Nu jag finner frid, eller snarare ingenting till honom ser, i själva verket, eftersom vi fortfarande har långa, vittnar om att det inte finns något slut på detta plåga. Han leder mig, ta mig. Den virvlar - ibland skimrande bilder, ibland häliga, men tunga tankar skräck också, men inte utan hopp, som ändå fortsätter jag. Det är redan många fortsätter, de flesta inte, inte räknas. Jag kunde släppa, lossa mina händer, släppa repen, eller välj en annan sak, mjukare, lättare, och även ibland lysna på deras lugnande ord. De tycker också Det är nödvändigt att jag förnekar många saker Jag gjorde. Jag vägrar. Jag vill ha min obetydliga

arbets sätt. Jag kommer att hänga sig, varje dag drar jag ett ord, prickigt, ett tecken för det hända. Det är den verkliga rädsian, den enda rädsia, näma gradvis, utan säkerhet, för att se detta sätt, den långsamma gång, felektiga, bland avlägsen, sätts hela, utan begränsning, vilket gör det riskera dig helt, utan att lämna något bakom - att komma tillbaka, tillbaka - inte en bit av mark, en stabil plats, oavsett hur små - där vi kan återvändande glömma. Tidvis världen för mig läckor, undgår mig gillar vatten rusar in i mitt fingrar. Jag hör noga, mycket noga. Det omger mig hans kraftfulla närvaro, gigantisk. men hans röst fyllt. Jag hör det som genom en skärm, en vägg tjockt glas - mina ögon, slöt mina händer. Så bara i mina brönn, är den röst som är endast minne - bultande, skulle jag göra äntligen sluta för evigt. men outrotliga, det slog min panna, fortsätter fortsätter. Det var aldrig, och jag kan inte höra det när omkring mig, är och tystraden i mörkret. Röst stönade, och jag inte stödja stönanden. Jag är stark. Jag vill. Jag vill inte höra klagomål och gråter. Jag tryckte mina händer mot brönnen för att inte höra. Men det fyller utrymmet som helst, det är bara överallt, en invasion, som flyter med mitt blod. Jag vill ha en kniv att tysta bubblande, släppa några av detta flöde. men så

förlir tomma. Och så småningom, lyssnar jag på läten och jag har inte längre rätt, förmågan att glömma. Broar bränna kärlen blir inflammerade. Detta är exil, detta väg, dör också här. Det återstår runt jag spårar dem. Jag hittade. Tystnaden är störd, informerade, ljud, enorm, kommer in, som håller på att sjunka, Jag måste bära också acceptera ett slags ultimata förra mötet. Hall, darra, knappt formulera, i andra språk, andra ord, jag vet inte ens vet innebörden, men jag mistänker, med våld, är de bara lidande och hopp och uppror - kraftfull maktlös, utmattande - så outåtdärlig. Vissa, som jag, kör, och försöka gå på denna avlägsna vägen. Vi träffas. Vi tillbringar det hela floder, effekt mot reven, långsam nedgångar flyg oförutsedda. Vi lejon, till ankomst; undervisning solidaritet och ängslig. Deras språk, dem. De vet, och jag inser plötsligt att deras röst är densamma, och vi upprepar samma ord - förvåning. Jag upprepar sina ord till dem. Denna röst, gruva, verkar det nu för mig att detta är deras - inte säker, men det tycks mig - sin egen, samma, gruvan. Hur att skilja exakt, så viss ojämlikhet. Börjar gradvis överges. Folk dör inte ensam, är det dödas av rutin, oförmåga följa deras inspiration. Om hela tiden, talade jag om mord, ibland halvt dolt, är det på grund av att detta sätt att döda. Som med en mejsel, i koppar, måste jag bränna de sista orden i centrum av en konstruktion bör föra lugn, lugn, och också hela tiden levde och förtäring. Men jag tvekade, för full av ångest, innan dessa sista ord, varefter jag kommer, en gång för alla, full liv, och förra gången, utan förlängning, men med vag uppfattning om förening av

världen, ondskan som vi uppnådde. Jag undrar fortfarande vad jag sa, vad var att säga. Kanske ingenting. Rösten var nog, det är möjligt. Inventing skilnader, avtal, toner. Det är ett verk av en livstid, då jag bara början, kan jag börja knappast.../ gruvan. Stopp - men hur - att hitta sista ordet i talet, när allt kommer tillsammans, denna minut och den andra, och en andning varandra, flöde. Flödet. Men också händer trötthet: kyligt, bli trötta. Det är inte bara frågor; plötsligt sprungit, det sista ordet i det sista andetaget, men varför, varför denna långa, inkonsekvent arbete som bara jag låser i mina händer, utan möjlighet att verkligen forma slut, slut, slut. som försvinner. mig med en sådan oregelbunden rytm som min halvöppen läppar. Varför inte, inte bara att jag göra, ena före det andra, men inte vridet, trassla in inte bara en, så att säga, i varje fall egenkännlig för mig själv också, förhållningssätt till konsekvens begrävd, gömd, att varje morgon jag försöker att avslöja med händerna fulla hand. Avslöja. Jag dyka, jag river mina naglar, där inne. Och slutligen, för att avsluta det här. Detta är den fråga som jag inte har kunnat döda, dessa tvivel morgon, som kommer att vara igen efteråt, för trots allt jag försökte bara. En ödmjuk försök. Jag har fortfarande att fråga mig för allmosor detta dagliga driften, för att fortsätta att leva. Inte för att är inte klar. Betyder igen, rösten, frågor, uppmuntra, skydda, även debatt att gå igenom med denna enorma feighet föredrar ord, deras byggnad, små gest otänkbart att jag fortfarande inte kan göra. Inte glider för nu, håller fortfarande till liv, eller snarare förnekar detta liv, detta möjlighet. Ont med ont. Jag går snubbla, och alla mörka rummet är aldrig tomt men den ständiga ekot av mina steg - mina fötter osäkert, tittar i sanden, långsamt, i slutet, slutet

IMMATERIELLA PRODUKTIONENS / NYA / OCH NYA / ANALFABETISMER

00:26:55

00:47:46

01:26:45

00:33:39

01:00:34

01:27:29

01:42:56

01:46:01

01:47:49

Den centrallyriskt korta berättelsen som ett koncentrerat utsnitt av kollektiv hypermaterial och ofrån-komlig singularitet.

Burroughs som immanens i de nya, aldrig upphörande snithytomas stratafrieringar

En stuga med dass, utan dusch, vatten hämtas i brunn. Efter bara några dagar anar man det: det mänskliga utgörs i mångt och mycket av en kontinuerlig kamp för att inte bli natur, inte återinträda i det naturliga.

Every man has inside himself a parasitic being who is acting not at all to his advantage.

Att ta sig till det andra, / omöjliga livet. Klippa / sig in i det oåtkomliga, / parallella.

En polyglott dialektik / mellan mönstrade energiformer. Inget slut. Ingen mening. Ingen etik. Ingen hjälp. Inget begär / efter annat språk.

The End

In medias res

sammanslänningen / som världens (och allt livs/och all döds) ursprung.

• vilken omöjlig och tyst plats skulle tal kunna återuppfinnas ifrån • varifrån ett negativt seende •

OTTO

tro mig, incidenterna är alldeles för många för att det längre ska kunna vara möjligt att minnas dem alla. men låt mig försöka återberätta de viktigaste. en känsla av belägring, eller en faktisk sådan, blev jag spådd, och det är kanske sex år sen, att den skulle vara i sju år, snart över alltså. den spådomen hade ett tillägg som jag knappt vågar tänka på, men det där återstår väl att se då. men på sätt och vis känns det som om belägringen redan är över, kanske har jag räknat fel eller nåt.

min kärlek försvann, smet sin väg, flydde utan närmare förklaring, eller blev i alla fall oanträffbar. och jag drömde att jag cyklade till Finland, hur nu det gick till, genom ett regn av paraplyer som liknade oljespill. och hon tog emot mig i det finska järnverket i Outukumpu. yes, Ottos första. hon visade mig stolt ett helvitt kaklat rum med nåt slags gjutet fundament i mitten, som efter en bortforslad maskin. sen hade hon annat att göra, och överlät mig att umgås med hennes familj.

en morgon vid köksbordet i detta tillstånd av belägring. i röran bland kaffe- och askkoppar, månader kanske år senare, ser jag en flik av ett papper sticka ut mellan tidningar och räkningar. information från Nordbanken om mitt nya Visakort som gäller både här och där, ja till och med i Finland, men endast i automater märkta Otto.

går från jobbet, ut genom dörren, precis mitt för dörren har någon hantverkare parkerat en liten lastbil. firman heter Ottos. när jag ska besiktiga bilen, en mardrömslik företeelse, har bilen före mig registreringsnumret OTO. men det går bra, flera, rentav åtskilliga år senare och Otto har slutat med de värsta, övergått till mer ironiska påminnelser, åthutningar. det fanns en liten smådjurskyrkogård som jag planerat besöka, men aldrig hittat eller hittat tid till. när jag slutligen kom dit för att fotografera låg naturligtvis Otto också där. I min trappuppgång har namnskyltarna också en sifferkod motsvarande lägenhetsnumret. en har bl.a 0170, förvillande likt OTTO i en viss vinkel, vilket en kompis upptäckte.

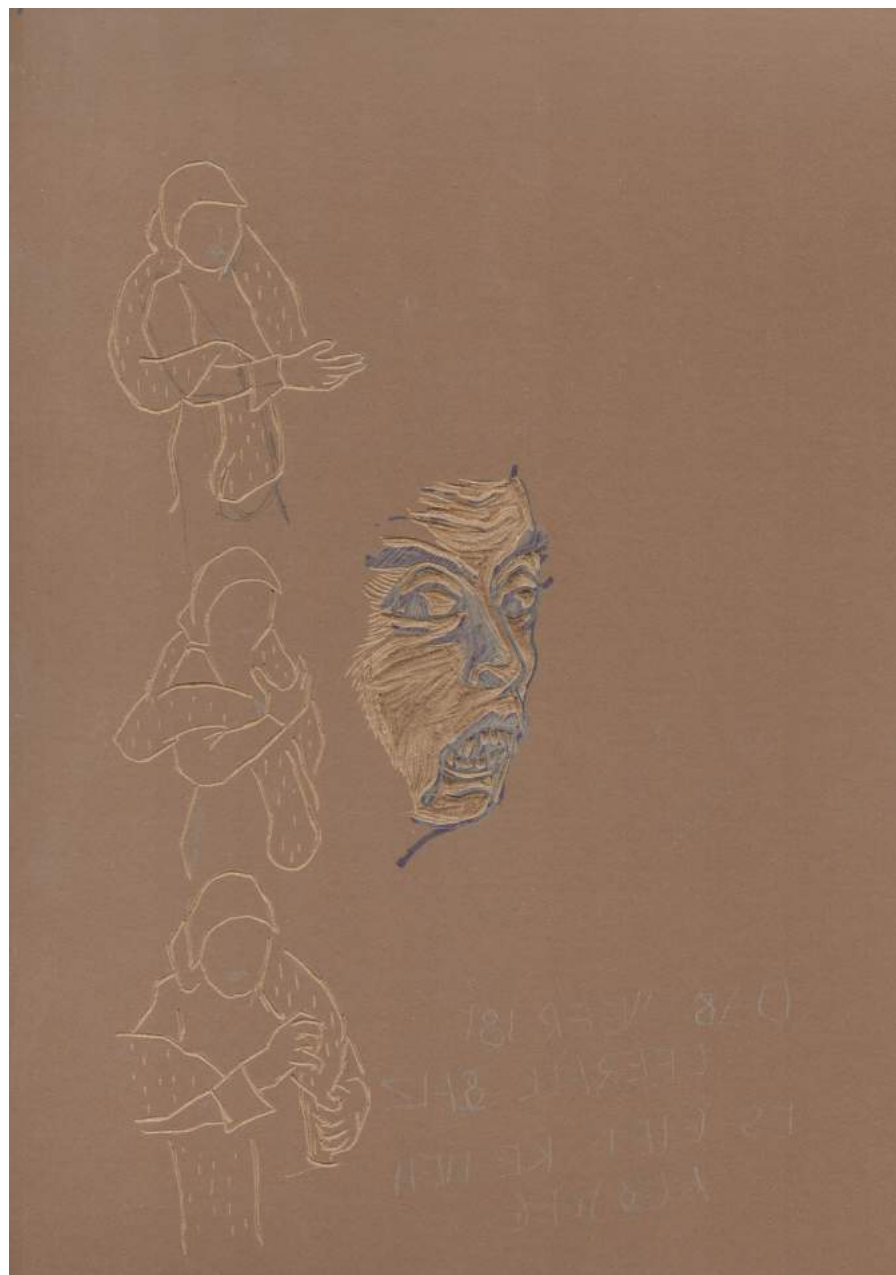
för någon gång under denna beägring stöter jag på det mytologiska inslaget i det att redan grekerna. kände till avdelning Otto. kallade den för eumeniderna, ett gäng avfallingar som mest sysslade med att ställa till med förtret och jävelskap. romarna kallade dem för furier.

alltfler vänner blandades in utan egentlig vetskap om Ottos historia och försåg mig med fler och fler bitar, tillägg. jag läste om Liftarens och häpnade när jag upptäckte att Otto förekom också där liksom med stigande förvåning i fler filmer, andra böcker än jag kan påminna mig nu i efter- dyningarna. i Liftaren omtalas en utmärkelse man kan få, i stil med en Oscar, för den mest omotiverade användningen av ordet knulla i en seriös film. det är då en silvergrej på en svart grej, och kallas för en Otto. otaliga är de skurkar som fått heta Otto på film.

allt detta var infernaliskt under flera år, parallellt till en återkommande känsla av belägring. med det menar jag ett fruktansvärt utifrån kommande tryck, långt värre än ett åskväder, men också samtidigt med en växande känsla av hot, fara. rentav illvilja.

under en lång promenad i staden där jag bodde stötte jag på en liten firma som tillverkade idrotts- priser. pokaler och sånt. firman hette Lottric, ett ganska underligt namn, och jag tyckte genast väldigt illa om alltihop, utan att meddetsamma förstå det som var uppenbart. hopkopplingen av Otto med första halvan av mitt eget namn. när jag väl förstått berättade jag för en av mina mer eller mindre insatta vänner om detta illavarslande fenomen. jag tyckte inte alls om tanken att jag skulle vara delaktig snarare än utsattW. han skulle nån vecka senare åka tåg till en annan stad i ett prekärt ärende, och smsade mig då tåget anlände till denna stad att han sett en firma med andra halvan av ihopkopplingen från tågfönstret; Otthard.

case closed. inte lång tid tog det att acceptera att det var meddelanden från mig till mig själv. men det är förstås också orimligt att det inte skulle vara något arketypiskt med detta, att inte andra än jag upplevt och upplever samma fenomen. förutom det fanns det en organisation i hur det gick till som jag svårligen kunde varit skyldig till att ha organiserat mig själv ovetande. rimliga förklaringar saknas till merparten. slump är bara ett dumt ord för vet inte.

Det finns något förvirrande våldsamt i den upprepning som består i att filma TV:n. Därtill fogas en vilsekommen komik, som att skrika tillbaka mot en högtalare med för hög musik – med skillnaden att kameratekniken, videons magnetiska band och dess klistriga bild tillför ett element av inspelning, av teknologisk reproducerbarhet såväl som oreproducerbarhet.

Å andra sidan utgör den filmade TV:n kanske främst en indirekt form representation: det handlar inte om att fånga TV:ns bilder, utan det underliga faktum att någon tittar på dem. Det handlar inte om vad vi tittar på, utan det vi befinner oss ”i”. TV-tittarens blick och vardagliga existens i soffan. Detta gäller isåfall också de fotografier Vogel tog från sin bostad på andra våningen i ett ödsligt, tätbebyggt ormråde. Kameran har riktats mot parkerade bilar nere på gatan, mot husen på andra sidan, de neddragna persiennerna och tomma balkongerna, och ut mot en grästäckt allmänning. Människorna skymtar förbi: rökande, bärande på saker. På sätt och vis ser man mer av honom som aldrig visar sig än de porträtterade medhjälparna.

Dessa praktiker ger naturligtvis upphov till en stor mängd bilder. Vissa av dem är vackra, andra vardagliga och banala. De fogas till varandra ett montage av sällsam, återhållen intensitet. Som det obehagliga lugnet före stormen i en feberdröm.

I Richard Vogels lakoniska videoatlas och bildsamling är njutningen är skopofil, alienationen ofrånkomlig. Men framför allt resonerar denna dubbelhet: blandningen av funna eller avfilmade bilders montage med det egna livet som perspektiv.

1.

bända på tiden genom att ta kontroll över dess öga

ansiktet och ansikten i andras

du samlar ihop oss i köpcentrum, blottar dina händer

kulisser skapade för att dölja, en bortsprängd vägg i ett klassrum

kameran rör sig ut och över

sy in sitt varande med det förflutna

påse i besatthet och orkan

rosen öppnar sig nyfödd, omsluten av giftiga nyanser i blått

stråkarna skriker mitt namn

hur är det mitt barn

gör mig vacker

som pazuzu på väggarna

hand masserar hand ovanför huvud

mun mot öra, orden borrar sig igenom grå eminens

kameralinsens oskärpa landar på fötterna som skimmer

skuggspelet framför oss, glaskropparna har lossnat

inte om det som sägs om världen men det som viskas

2.

någonstans här inne ligger det stora blå fältet, ovanpå det är nu

några vita...sen kommer nästa lager ovanpå.det är några blå

streck. och härborta kommer det en massa svarta streck.det är

jag, som ramlar nerför en trappa.

3.

Allt stannar inuti natten,

ett ansikte som är detsamma på dagen genomgår ett flertal skiftningar i
mörkret, det handlar om olika passager,

vid något tillfälle möter ansiktet floden invid dödsriket, porlandet och
syrsorna,

de specifika maträtterna, en hand som lär hur att göra Kobe, *du lägger
riset i din hand och formar det som en skål, där placerar du det strimlade
köttet,*

små glänsande ben som dinglar och väntar på skjuts till skolan, spindlar
som klättrar över huvudet,

kroppen som faller igenom en byggnad ger en illande känsla i magpartiet
och ögonbrynen höjs och sänks om vartannat,

pupillerna under de tunna ögonlocken rör sig som besatta,

mesopotamiska skulpturer flyter i vattnet, de reser sig plötsligt och börjar
gå mot land,

läpparna ler stundtals i den djupa sömnen, kroppen är slapp men ansiktet
besitter tusentals nerver som vill tala till allt

4.

stars, hide your fires;

let not light see my black and deep desires.

the eye wink at the hand, yet let that be

which the eye fears, when it is done, to see.

Känner mig som David Bowie! sittandes framför alla tv-s
(ni vet från vad)

Richard Vogel: en krävande man öppnar och stänger
retandes och charmerandes

inspirerar! irriterar! informerar! manipulerar! filtrerar! fantiserar! systematiserar! involverar! exkluderar!
improviserar! romanti

NO SERIOUSLY, WHAT’S THAT?

ett finger på shuffle
ett ögonblick tillsammans med: Silver Surfer !

Innan filmen startar

tydliggör en person rasslandes från mörkret
“jag tittar bara på levande bilder i naturlig storlek, hej då”
personen reser sig och går hem.

Det är tystare i rummet än vad det är i en biograf
i biografen senast såg jag en stumfilm
en äldre man fem rader bak i högra hörnet hade somnat. Han gav ett unikt soundtrack, som var oregelbundet
och överraskande.

SILVER SURFER

En blå galax som rör på sig
ett landskap
solarmar tränger igenom något stort och mörkt, en hinna
av himmel något blåser förbi, steg av ett par skor, skrammel
ett kort viskande
ett snabbt filter, det ryker i mörker!
en timme innan natt, skymning
något flyger, faller ut eld
tiden ändras
men objektet är kvar
det har förflyttats genom en tidskapsel
eldröd! het! brinnandes!
(Roman Signer hälsar på, jag bjuder på kaffe)
en tvättmaskin exploderar, tar plats på en gyttjig åker
den kastas en gång till
elden är hungrig, ihärdig!
den förvandlas till en silver kropp, innehållandes het lava
den svenska gröna åkern har fått besök
en man träder fram ur dess lågor
han går saktare än vad man normalt gör som människa
fryser tiden i minimala sekunddelar
solstrålar, POV. - en utomjording har landat -
total mörker

PAUS (svart ruta)

jag byter knän, tuggar på en espresso böna, tänder ett ljus, suckar,
varm choklad, måste kissa. Det är spännande!

PAUS
upphör

vi fortsätter
John Baldessaldi hälsar på (kaffet är slut)
den första stämman är från en kvinna
lila censur över den levande bilden
men kan skymta två halvnakna kroppar i en lägenhet
en ny röst, intim dialog
en man och en kvinna
texten är tydlig
klipp - ny bild
utomhus på främmande plats, (favorit-scen)
tror det är på en åker
silversurfaren med ludd på mössan, iklädd en klänning
han surfar på tekniska störningar
en markant linje med läckande färger, ett åldrande
plötsligt tar vågorna över! jag tror han drunknar! förflyttas, in till ett rymdhål
ett tidsgap
ett knaster från flera sekvenser
vi befinner oss i en zon där olika stationer krigar om platsen

tillbaka till åkern
han är borta! (eller osynlig)
titeln har ersatt hans kropp: Silver surfaren

En ny otydlig plats, inomhus
allt är upp och ner, ihoptryckt
en alien utan ögon, flygandes i taket.
En panna med hår.
en annan alien träder fram

min granne sätter på en film, ljudet från en otydlig mörkt
vibrerande berättarröst tränger igenom väggen och blandar
sig med de talande aliens, Richard hälsar på

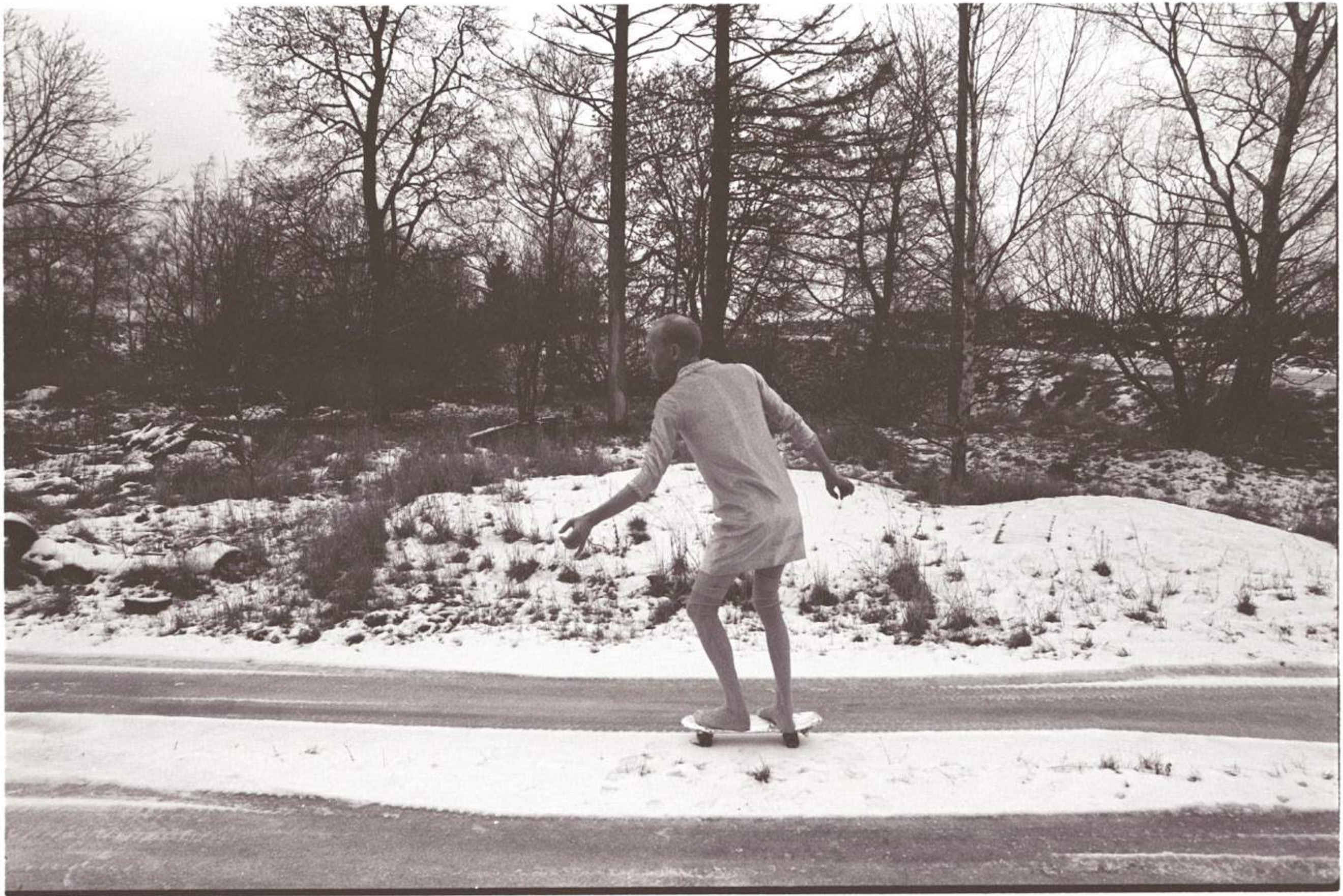
från att vara upp och ner till att vara rätt-vänd (på ett elegant diskret sätt)
Vi är riktigt nära riktigt nära
texten tar nästan över
censur med förstoringsglas
dålig tajming
mycket hud
vackra nyckelben, unga röster från gamla dagar, delar av kroppar utan ansikten
ömhet jag vill vara där (inte i filmen utan inne i ljudet)
påklädning, han visar henne
deras intima stund avslutas romantiskt och vemodigt
men när tårar ska rulla avbryts känslan brutalt!
Silver surfaren är tillbaka
in-traskandes och glad, i Gösta Ekman anda
(har det på samma sätt som i biografen i Paris, en känsla av att skratta och kråkas)
en kappa som fladdrar dramatiskt
munter filmmusik
han går rak i ryggen (lite cowboy)

THE END

gotta go away!
(never to return)

Ekande ljudspår

like I told you baby
it’s all or nothing with me

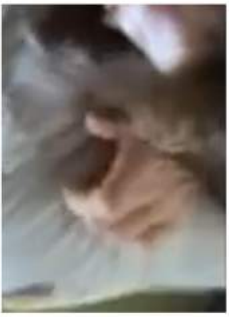

“ A scene sets up a world, a distinct time and place that draws us in and holds us captive. Not only does the scene invite us to engage with its reality (or unreality), but also to navigate its many ontological avenues for meaning. Some scenes clearly mark their boundaries, while others lose their definition and acquiesce to narrative momentum, effacing their beginning, middle, and end in favour of one or two privileged moments. A scene may be isolated as a synecdoche for a whole film, genre, director’s oeuvre, or national cinema. So, too, is our appreciation of certain films, directors, and performers frequently remembered as a repertoire of key scenes; just as there is cult film, there is a cult of the scene. Viral videos and homespun video mash-ups (each with a profusion of hits, comments, and links to related material) are perhaps the greatest testament to the scene’s power to continually inspire reflection and creative interaction.”

- Colleen Montgomery, Brent Strang -

Kane
Ohmygoaaahh.

speltid: 47:28 – 49:22

KING CLAUDIUS:

Laertes, was your father dear to you?

Or are you like the painting of a sorrow,

A face without a heart?

Ett spöke spökar i videokamerans blåa ljus. Ett blad blir till ett hjärta, ljuset ändrar sig och hela naturen blir till kuliss för Hamlet och hans känslor. Om någon annan är där är de nog skådespelare. Människor på gatan kan bli statister, vänner kan bli karaktärer. Musik blir till musik. Filmerna kan bli illusioner och om det finns ett socialt skådespel blir det ett skådespel och skådespelet blir en metafor.

Ta en bläcksvart kappa, en dödlig snara, en musiksnutt... som om vore man en skådespelare som spelade Hamlet...

Alla har väl någon gång varit Hamlet... Vi läser orden högt för oss själva. De ringer sanna och rytmen är både medryckande och högrivande, det blir svårt att undvika att hamna i en kamp med sina egna svagheter. Är man väl där är det lika bra att lägga korten på bordet, om man är en dålig skådespelare kan man erkänna man att man är dålig. Är man en bra skådespelare är man ändå dålig. Men det spelar inte så stor roll, pjäsen har sitt eget liv och skådespelet pågår överallt.

Snart lider hela naturen för att det är så melankoliskt och tråkigt. Vad kan vi göra för att lätta up stämningen? Vi bjuder in till ett skådespel. Men skådespelet är taffligt, det är som att man inte längre spelar Hamlet utan verkligen är Hamlet. "Det är ingen som hör mina tankar, jag talar högt till mig själv, detta är en riktig tragedi" Och på något sätt förblir man ändå alltid, även om man inte kan tro att någon orkar titta längre, övertygad om att det måste finnas en publik.

En pjäs i en pjäs. Man fortsätter med att låtsas att man låtsas, någonting händer med en, för en, mot en. Man vänder sig om och där är glittret, kameran, det andra ögat. Tiden stannar, konturerna klipps ut. De orörliga objekten får liv och glöder, de blir som bilder utan kropp. Det som finns inne sprider sig ut och blir ett mörkt sceneri. Människor på håll skrattar och rör på sig både naturligt och tillgjort, de går förbi eller iväg, det verkar pågå parallellt. Kanske är det ett minne eller en paus.

Osammanhängande i de allra flesta avseenden undantaget ett.

Osammanhängande i alla avseenden undantaget ett.

Med ett undantag osammanhängande i alla avseenden.

I alla avseenden undantaget ett osammanhängande

Undantag. I ett avseende osammanhängande undantag. Ett i alla

Avseenden osammanhängande Undantag.

Det avseende undantaget osammanhängande allt

Allt utom ett osammanhängande undantag

Ett i de allra flesta osammanhängande avseenden undantaget

Allt

Allt osammanhängande utom i ett avseende Hamlet. Undantaget ett

Avseende de allra flesta utom ett osammanhängande avseende allt utom

De allra flesta undantag ett allt avseende osammanhängande allt undantaget

Osammanhängande avseende utom Hamlet. Ett avseende undantag oavsett det

Undantagna allt. De allra flesta osammanhängande avseenden utom ett undantaget ett

Hamlet undantaget Hamlet ett utom de allra flesta osammanhängande

avseenden undantag. I ett avseende undantaget de allra flesta osammanhängande allt.

I ett avseende anlete osammanhängande utom allt. Ett i de allra flesta anleten osammanhängande

avseende utom ett. Hamlet

Oavsett

Subject: Re: via mats från winterthur
From: Anne Haaning - To: John Skoog - Date: 20 November 2016 at 15:34, Attachments: KhoiSan Medicine_aud lev_06723.jpg
v07_dyslexic_odin_00989.jpeg

Hej John,

Du har virkelig ret, der er helt sikkert mange overlap og *uncanny* sammentræf mellem Vogel's og mit arbejde. Jeg synes det er så fedt. Ville have været et interessant møde, havde han været i live!

Ifht dosiern, er jeg ikke helt sikker på hvordan jeg skal gribe det an. Jeg sender dig her mine umiddelbare tanker og links til to af mine videoer som jeg tænker er særligt 'Vogelske' og så kan vi tage den derfra...

I Vogel's arbejde ser jeg på mange måder et spejlbillede af mig selv og den tid jeg lever i, som han på mystisk nærmest clearvoyantisk vis har formået at kommunikere i 90erne. Selvfølgelig afslører hans redskaber at det er en anden tid, og den form for *zapping* han arbejder med afspejler måske nærmere tv-kulturen end internetkulturen. Måske er det hans 'ensomme' forhold til skærmen der er så genkendeligt.

Interessant at vide at han principielt var skærm-bound på grund af sygdom. Flere af mine egne værker er lavet i London post 2008, hvilket vil sige at det praktisk talt har været umuligt at betale et studio i byen, for ikke at nævne bolig i det hele taget. Det har sat sit præg på en hel generation af kunstnere i byen og i mit arbejde tænker jeg at det har været en vigtig faktor i forhold til udviklingen af det personlige forhold jeg har fået til skærmen i mine værker; skærmen har bogstavligt talt været mit vindue til verden i længere perioder. Og det synes jeg at jeg kan genkende, ihvertfald i de tidligere værker af flere andre London kunstnere som fx.: [Lucy Clout](#), [Ed Atkins](#), [Joey Holder](#), [Eoghan Ryan](#) og [Heather Phillipson](#).

Så jeg tænker at der noget dobbelt over det. På den ene side er det 'sad' på den anden side er det en åbning i en håbløs situation. Der er noget deprimerende og kynisk over værkerne (mine og Vogels) men samtidig vokser der noget ud af mørket. Man kan måske sige at Vogel's 'fremsyn' hænger sammen med at hans vilkår er blevet til samtidens vilkår omend af ganske andre årsager.

Jeg genkender også træk i den måde Vogel redigerer på som sådan. De personlige kommentarer der blandes med uendeligt mange lag af repræsentation er noget der går igen i mine værker. Oprindeligt indgik mine kommentarer i billedet som noter til mig selv; som *work in progress*, indtil de på et tidspunkt begyndte at tage over og blive til et lag i værkerne. Fænomenet *work in progress* blev i sig selv meningsløst, for hvornår er et digitalt værk overhovedet færdigt?

De mange lag og tvetydige koblinger, som de åbner op for, ser jeg som et direkte opgør med videoteknologiens analoge fortid - fra den gang hvor den var et materiale.

Hvor man i 60erne var optaget af at zoome uendeligt indtil man opnåede nye forståelser af hvad teknologien egentlig bestod af, vil pixels aldrig afsløre noget noget nyt på klods hold. Det digitales styrke ligger i at være uendeligt flydende, redigerbart, tilgængeligt og reproducerbart. Det tænker jeg er en interessant pendent til status quo af bevidsthed i en digital tidsalder - fordybelse ser ikke ud til at næres særlig godt men derimod trives uendelige koblinger, sammensmeltninger og mytifisering udemærket.

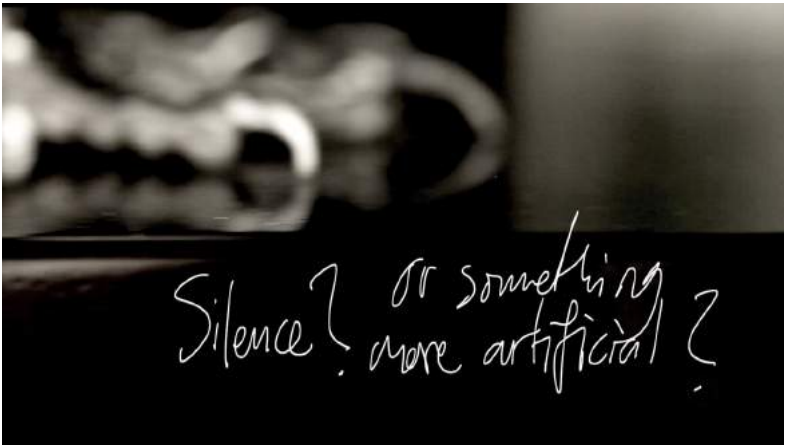
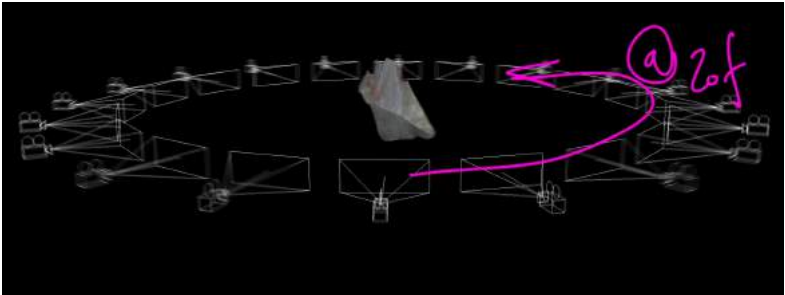
Bedste hilsner,

Anne

<https://vimeo.com/100498706>

<https://vimeo.com/89019631>

password: watch with headphones

...

23.00 SÖNDAG 6 NOVEMBER 2016, SIMULTAN SKENET

monströst allt

address

som vanligt, och ut mellan
atmosfären och kölesbordsfären,
känns sådär snurrigt och viltigt, hopp löst

slussarform

och lustigt
som i
mitt huvud

BAUGAFFEL
MIKRO MAKRO

MAMLEMAN
NÄN NÄRMKÄLD
FRÄN EN HALV
JAG KANSKE HÄRFRÄN
BEVIS

nu, ja, mfl

det kommer

ÄVEN JAG EN TIVKIKAPE
KANSKE MOTIVUIGT

med andad
omsorg,
älskly
FORVIRKIM

over mig

vågor

som det stabiliserar filtred

kanske min

BRITTON
AHLINGST
KANSCORESTR

UPP mötkejanhol
en tvååring

begäransad referenssam

jag tar åt mig

NÄGOT
MED KÖM?

Annika Eriksson är konstnär och Fatima Hellberg curator, de är mor och dotter. Hösten 2016 sammanställde de grupputställningen *Hamlet* som utgår från ett verk med samma titel av Richard Vogel.

Fatima: När lärde du och Richard känna varandra?

Annika: Det var 1976 på Östra Grevie Folkhögskola utanför Malmö. Vi gick på något som kallades estetisk linje. Richard målade och tecknade på den tiden, snabba stråk, skissartat. Jag kände i stort sett bara till Salvador Dalí när jag kom in men Richard hade en stor kunskap och jag lärde mig mycket av honom. Han beundrade konstnärer som Oluf Høst och Olle Skagerfors, målare från äldre generationer, verkligt fina expressionister. Det var dom som kunde måla menade han.

Fatima: Jag vet att ni spenderade mycket tid tillsammans under de åren, kan du berätta om den tiden?

Annika: Richard kom in på Malmö Konstskola Forum efter Östra Grevie och hade fem år med egen ateljé ute i Lindängen. Jag skulle komma in där också men mycket senare. Vi gick på utställningar och loppisar tillsammans. Det luktade olja och terpentin hemma hos Richard och han samlade på allt möjligt, hans kameran samling hade redan då börjat ta form. Vi hade inte så mycket att leva upp till och vi behövde inte mycket pengar. Det var ett annat samhälle och mycket var möjligt också för oss från inte så privilegierade familjer. Jag kallade Richard Pippiågel. Jag hade fått min son, Olle och han kallade honom farbror Pippi.

Fatima: Vad inspirerade Richard under de åren?

Annika: Det som visades på Dokumenta 7, 1982 inspirerade honom mycket, också för mig var det en helt otrolig upplevelse. Det nya vilda expressionistiska måleriet, framför allt det tyska, *Die neue Wilde* gjorde ett enormt intryck på Richard. Deras sätt att arbeta speglade en tidsanda och var också kopplat till punken. Även om jag inte målade drogs jag också till respektlösheten och anarkin. Den utställningen var oerhört viktig, den var absolut med och formade oss till de konstnärer vi så småningom upppecklades till.

Fatima: Det känns som att Richard hade en väldigt distinkt blick - ett sätt att se på saker. Man känner igen den i hans arbete. Var detta något som fanns med från början?

Annika: Ja, han hade ett speciellt sätt att se, hur han ordnade med sina loppisfynd, det kunde vara hela miljöer han byggde upp. Och hans foton var redan då egen-sinniga och så mycket Richard. Han var en bra målare, det var inte det, men måleriet kändes mer distanserat. Jag vet inte när det blev så att han började måla mindre, kanske det skedde gradvis men jag tycker att hans videos, fotos och objekt som t-tröjor med text är hans bästa arbeten. Men visst har dom fötts ur ett vilt och anarkistiskt förhållningsätt, så han bar med sig den inspirationen även i andra medium. Vad han gjorde var att han började visa sin personlighet mer.

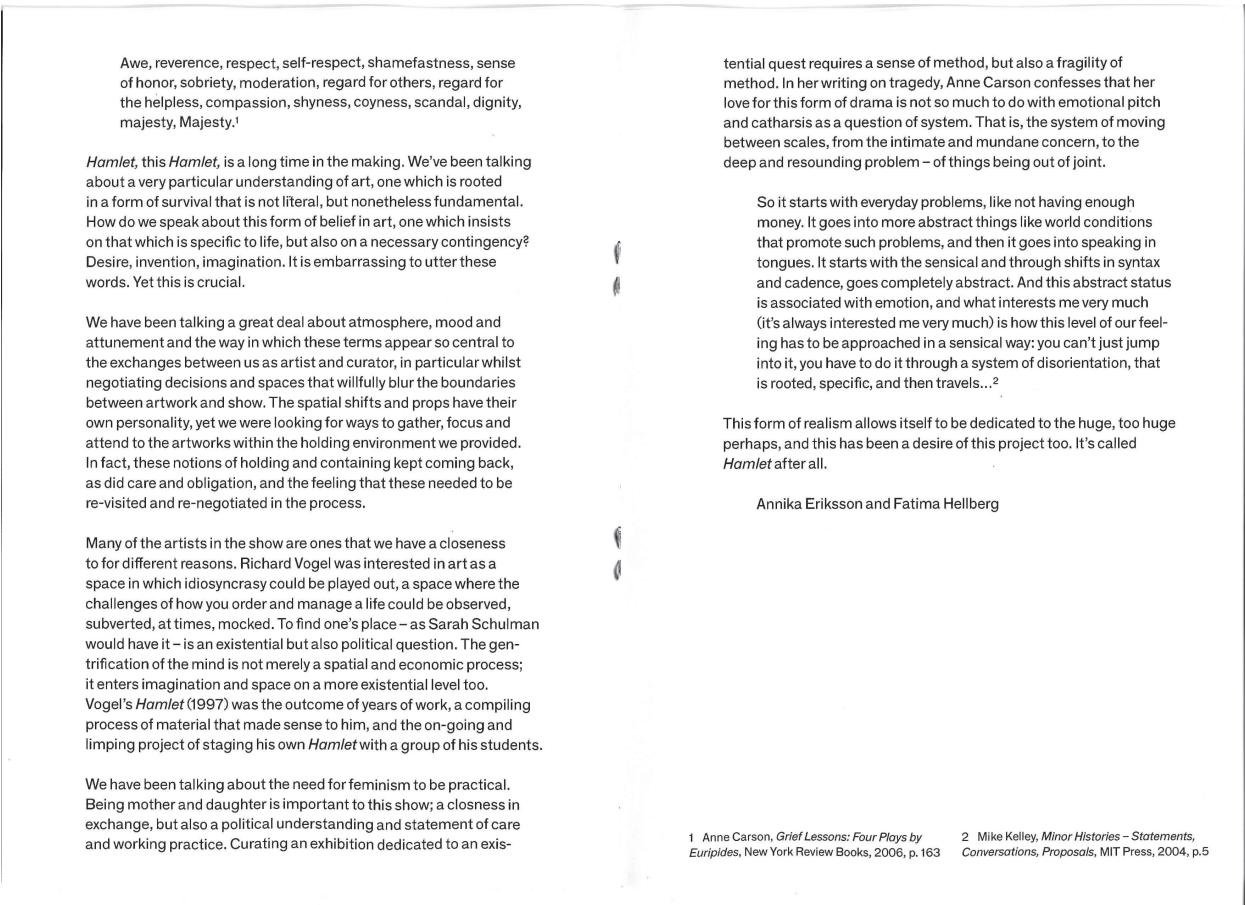
Fatima: Jag kommer att tänka på begreppet ”off pointness”, det som är precis, precis som det ska vara, men haltande. Det är en typ av insisterande på ett förhållningsätt till konsten och livet som ligger och slirar. Som i hans video *Hamlet* där även språket befinner sig i detta läge, ”Inte ens,” ”Kiosken är stängd” eller när ett enstaka ord lägger sig över bilden – ”lån”. Det finns ett sökande där och han håller liksom på, även om det ligger i sakens natur att inte komma till skott.

Annika: Just detta läge var ju viktigt när vi sammanställde vår utställning, det var inte ”Hamlet” utan Richards version av Hamlet som vi utgick ifrån. Det angav val av övriga konstnärer men också hur vi byggde upp miljön.

Fatima: I Richards *Hamlet* finns en ömhet inför det existentiella, ett insisterande på hur ”att vara eller icke vara”. Men även hur denna fråga och denna figur blir en plattityd, som framförs både av både Richard, men även av Laurence Olivier som en Hamlet med för mycket brunkräm. Och båda dessa lägen är Hamlet.

det är väldigt svårt att ändra sig när man väl bestämt sig
stillbilder ur *Hamlet*

Hamlet utställningstext
Künstlerhaus Stuttgart

Medan jag tillsammans med Aron, Ernst, Amin, Åse och Kettil har försökt att gå igenom Richards digitala samlingar har jag gjort anteckningar kring några av de ord vi om och om igen stötte på. En misslyckad kartläggning, oavslutad och fragmenterad. Hopplöst lutande sig mot strukturen av ett alfabet. Knappast ett försök att förstå, mer ett fabricerande av fakta medan de riktiga orden gled genom våra fingrar.

A - Avskyvärld* - ständigt dubbel. medoch-motVärlden medochmotRichard.
**Åter till Avskyvärld* (Return to plain awful) av Don Rosa, 1989. Där äggen är fyrkantiga. Kan man tänka sig något värre för en anka?

B - Buick - Hur blev Buick till desire? Buick. Bilen som kör iväg i Hamlet. Ett kodord mellan två, Richard och vem? och för vad? För värsta känslan, så fort en tredje vet är det förstört. Eller är det ordet för sorgen av förlusten av den enda? Detta vet vi iaf. Richard hade en t-shirt där det stod BUICK - THE ONE AND ONLY. Den ligger nu bland mina t-shirts i Köpenhamn. Försöker ibland men har ännu inte riktigt gått att använda.

C – Calvino - Jag skickade en Calvino bok till RV medan jag studerade i Tyskland, det enda jag kan hitta är min hälsning:

jag tänkte på dig, det började i mitten någonstans, när det, inom en parentes, handlade om hur han ville fotografera sitt minne och då behövde en tennisplan men fick nöja sig med ett pingisbord. (det är ju där)

och Richards svar:

hm, föreställningen att någonting alls skulle kunna låta sig avbildas är egentligen befängd. apparaten, kameran, är i sig själv underställd mängder av begränsningar; det blir platt, det blir svartvitt eller nån påhittad färg som är en approximering. det luktar inte, rör sig inte. kan inte avbilda hela omfånget ens, bara elva steg ju. digitalkameror kanske än färre. man är underställd kameratillverkarens och optiktillverkarens mer eller mindre idiotiska uppfattningar av verkligheten. färgåtergivningen i olika fabrikat av digitalkameror är ju olika. Ricoh har väl den som

ligger närmast min egen färguppfattning. Canon är bara trist. Nikon trist. Panasonic kan jag stå ut med. kanske hade det nåt att göra med att jag byggde om kameror. för att se om dom då skulle skapa sin egen verklighet. det gjorde dom nog. en del magiska bilder togs med dom i alla fall. men verklighetens alla ögonblick är inte alls likvärdiga utan anhopar sig på olika sätt, som en ansamling eller utspridning, mer eller mindre intensiva eller lakoniska. prickar man ett sådant som är ”symptomalt” kan man ju ibland utläsa både före och efter, men kanske framförallt under och överliggande. det händer förstås sällan, alltför sällan. redan i livet som det är är händelserna förfärande tunna, bristfälliga. mestadels obesläktade eller besläktade på olämpliga sätt. så man måste stå på tå, vara som en orm beredd redan innan det är dags att hugga, knäppa. veta redan innan, förutse. och ha en riktning, en inriktning. avsöka mera än bara vänta, men också förvänta sig att något ska visas, att gardinen verkligen ska fladdra till och något skymta därbakom. vilket ju förstås är två helt olika inställningar som inte trivs i samma rum. Man får växla mellan dom. än beredd att hugga, än beredd att bli drabbad. inget av dom går att vistas i nån längre tid heller ju.

det var under den tiden när jag misslyckades med att spela in Hamlet som jag tvingades nöja mig med bordtennisbord. ett vansinnigt projekt som spelades in på alla de otillräckliga sätt som stod till buds. det fanns många poänger med att nöja sig med nånting mindre än tennisplaner. visade det sig. att bygga sig en frisyr av en begagnad konditoripåse är förstås tramsigt, men om man säger sina repliker med blod i rösten taskigt ljussatt och på fel ställe i tillvaron kan man behöva en halv konditoripåsfrisyr. det handlar på nåt sätt nog om balansen. för mycket trams eller för mycket dysterhet blir alldeles för sött. eller surt. du har ju tagit en bild med en sko i munnen. vem kunde tro att det skulle gå, men det gör det. tror kameran mer än nåt annat är en kryptograf eller vad det heter, som dom där första datamaskinerna man byggde för att knäcka koder. ett verktyg som inte är nåt vidare på att avbilda egentligen, men kanske kan avslöja. fast det behövs jävligt många bilder. bara lite jag kom att tänka på när jag läste Calvino.

D – Drachir - Drachir Legov. Richards alter ego från Transsylvanien.

E - Ensam - Ensam med lägst nummer **viner** - en t-shirt från något lotteri i grälla färger där RV målat över vinner med vit färg.

F - Försåt - (ålderdomligt) bakhåll, fälla. sammansättningar: **försätsminering** besläktade ord: **försåtlig** ex. ligga i försåt för någon I I *–et*; pl. = best. Pl. *–en*. **försåt s. –et**; pl. = * ligga i f. **försåtlig** ajd. *–t –a* * som döljer sin farlighet, lömsk; snärjande **försåtli-gen** adv. * {åld} **försåtlighet** s. **försåtminera** v. –de

G - Gringostad - Gringelstad är en småort i Köpinge socken i Kristianstads kommun i Skåne län, belägen cirka tolv kilometer söder om Kristianstad. Richard åkte under många år dit och klistrade om vägskylten så det blev gringostad. Av kontaktkartor och Richards olika frisyrer att döma så var han där minst en handfull gånger och tog dessa bilder om och om igen.

H - Hamlet - Den enda längre repliken från Hamlet som läses direkt och utan avbrott i Richards VHS-adaption av pjäsen är följande:

(läst av Richard själv sittandes på en madrass på golvet, med två smutsiga strumpor liggandes bredvid honom)

““Seems,” madam? Nay, it is. I know not “seems.” ’Tis not alone my inky cloak, good mother, Nor customary suits of solemn black, Nor windy suspiration of forced breath, No, nor the fruitful river in the eye, Nor the dejected ’havior of the visage, Together with all forms, moods, shapes of grief, That can denote me truly. These indeed “seem,” For they are actions that a man might play. But I have that within which passeth show, These but the trappings and the suits of woe.” Hamlet, Act 1, Scene 2

Det andra citatet, det enda som återkommer och som skulle kunna fungera som en tagline för Richards film är följande.

”The time is out of joint: O cursed spite, That ever I was born to set it right!” Hamlet, Act 1, Scene 5

I - Inte – Richards Hamlet adaption börjar med orden *Inte ens* skriva över en bild där han lyfter en stor tunna.

&

Inte, Mer. En Richards T-Shirts.

J - Jaha - Ofta startade Richards email med just jaha. Av de 181 email jag fick från razorsnail@hotmail.com så startade 17 med jaha. Sen finns även detta:

”På väggen mittemot en väg, några träd, ett statet. Inte mycket. Reser mig för att se efter vem som gjort den, det är ändå något med det anonyma i detta landskap som ståri kontrast till att det är någorlunda skickligt, rentav omsorgsfullt gjort, som intresserar.

Den hänger rakt ovanför bordet med duken och travar av kaffekoppar, fat, skål med sockerbitar. Jag ser inte tillräckligt bra på just det avståndet. Och får för mig att signaturen är: JaHa, på det sätt man signerade då om man hette t.ex Jan Hansson. Just då blir jag alldeles förbluffad av samstämmigheten mellan signaturens ”jaha” och motivets anonymitet. Väg från höger till vänster, jaha!

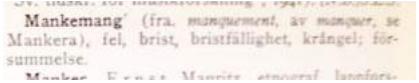
Skillnaden mellan den rörande omsorgen den är målad med versus det ointressanta i landskapet, den irriterande situation jag själv befinner mig i, mellan likgiltighet och övertygelse. Det är nåt som stämmer, nåt som blir tydligare, en sorts övântad koordination som plötsligt infinner sig alldeles övântat. Igen.

Jaha.”

K - Korv – Det viktigaste ordet.

L - Lyckans Höjd och/eller Lägsta punken - Bostadsområdet i Kristianstad - Richards utsikt genom fönstret? Och en plats i Kristianstads vattenrike utanför Kristianstad, strax intill E22, är idag Sveriges lägsta markpunkt som inte är grävd. Marknivån är 2,41 meter under havsnivån. Punkten är belägen på botten av det som en gång var Nosa-byviken, en vik till Hammarsjön, men som torrlades av John Nun Milner på 1860-talet. På platsen finns informationstavlor och en markör som bland annat visar havsnivån

M - Mankemang

N - Nosferatu – I och med Nosferatu blev det lättare att prata om begär. Det var mycket som lättare att prata om genom Nosferatu, det var som om det helt plötsligt fanns både en anledning och möjlighet att adressera saker som innan varit allt för svåra för att röra vid.

O - Otto - OTTO var ett av de viktigaste orden för Richard. Det finns oändliga mängder med Otto’s upphittade och fotograferade. I en inspelning jag hittade bland hans ljudfiler så börjar han förklara lite vad Otto är medan han och en vän kör i en skramlig högljudd bil, det låter som om det regnar, vindrutetorkaren hörs då och då:

Det andra som dyker upp och det är ju nästan skräckinjugande. Det är ju då Otto, har jag någon gång berättat om Otto eller? Det blir ju en jävla lång historia men... Otto är ju nästan lika viktigt som korv. Jag har hållit på med det jätte länge och det dyker ständigt upp. Du vet, det finns ju det där ”att göra en Otto” till exempel. Ett sänt talesätt...klanta sig... men i varje fall så Otto är ju en, vad ska vi kalla dom för, en avdelning av de högra makterna som är sysselsatt med att ställa till med jävelskap. Så vitt jag har kunnat lista ut det. Och det är likadant där. Folk hjälper till med Otto. Men Otto dyker naturligtvis också upp i den boken och då är det så att det finns en utmärkelse, alltså de har någon slags Oscars utdelningar där också och en av de utmärkelser man kan vinna är en Otto. Som är en silvergrej som sitter fäst på en svart platta. Det är en Otto och den får man för det mest omotiverade användningen av ordet knulla i en seriös film, då vinner man en Otto. Där börjar jag ju bli mörkrädd. Att man liksom är mer eller mindre i takt med. Alltså rummet, tiden och hur man uppfattar den. Jag har ju verkligen ansträngt mig de sista åren för att på något sätt komma i takt med det. Jag tänker på hela mitt tidigare liv som ett slags vägran. (Hans vän frågar: Tidigare liv, alltså vart drar du gränsen?) Ja för några år sedan. Alltså någon slags vägran att acceptera att det är som det är. Alltså man behöver ju inte tycka om att det är som det är men det hjälper ju inte att gå i strejk. Då får man bara på nöten.

P - Pirate Bay. Jag hade aldrig hört talas om Pirate Bay innan Richard berättade om det, visade. Han hävdade att han försökte ladda ner allt som lades upp där. Iallafall nästan en möjlighet först. I kort tid.

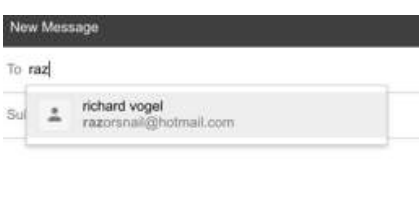
Q - Quando, Quando – En film av RV där han kokar kaffe medan en helt förstörd version av Quando, Quando, Quando spelas på fel hastighet på en grammofonskiva.

Quando, quando, quando är en italiensk pop sång från 1962 med musik av Tony Renis och text av Alberto Testa. Låten, ursprungligen inspelad i två olika versioner av Tony Renis och Emilio Pericoli, tävlade i San Remo-festivalen 1962, där den hamnade på fjärde plats, och senare blev en kommersiell framgång i Italien, bland annat topade den Musica e dischi singellistan. Den amerikansk underhållaren Pat Boone, som spelade in låten 1962, sjöng en engelsksprå-

kig version skriven av Ervin Drake. Quando är den enda italienska ordet som normalt blir kvar i de många olika språk som sången sjungits på. Pat Boone sjöng första stycket på italienska men sedan resten på engelska, förutom när han då och då upprepar några italienska ord. De italienska ord som sjungs av Boone är:

Dimmi quando tu verrai,
Dimmi quando ... quando ... quando ...
l'anno, il giorno e l'ora i cui
forse tu mi bacerai ...
(Boone sjunger ”qui” som betyder ”här” i stället för ”cui”, som betyder ”som”).

R – razorsnail@hotmail.com - [intercepted radio message] I watched a snail crawl along the edge of a straight razor.

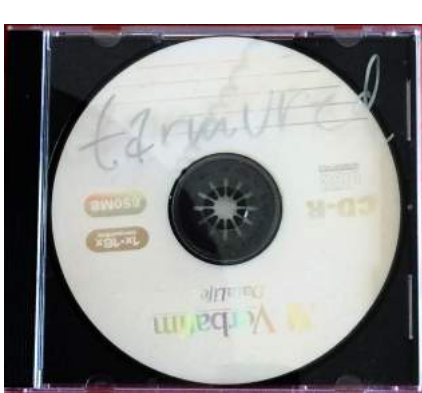
S - Sexhundrasextiosex eller Silversurfaren eller serendipity – Serendipity, substantiv, förmåga att av en ren slump göra en upptäckt (att ramla över lösningen på ett problem). Serendipitet är en oavsiktlig upptäckt, en positiv överraskning vid sökandet efter eller utförande av något annat. Ordet serendipitet myntades av den brittiske författaren Horace Walpole 1754 i ett brev till Horace Mann: ”Denna upptäckt är förvisso nästan av den typen jag kallar serendipitet, ett väldigt uttrycksfullt ord.” Ordet hade sitt ursprung i vad han kallade en ”enfaldig saga med namnet Tre prinsar från Serendip; ... [dessa gjorde] ständigt, genom tillfälligheter och skarpsinne, upptäckter av sådant de inte var ute efter”.

Ordet användes ursprungligen för att beteckna förmågan att ta tillvara upptäckter, som man kommit över av en tillfällighet vid sökandet efter något annat. Idag avses det ofta också för själva föremålet för upptäckten.

Från Richards film Silversurfaren (taget från Breathless)
- What's that?
- The Silver Surfer. Sky-rider of the spaceways.
- Who is he?
- Who's he? He's a space-lost freak lookin' for love.
- Love?
- Yeah. You see, he's got this problem with his girlfriend. They're trapped on two different galaxies. No kiddin', really. I'll show you. Come here. See,

he's gotta go away never to return. ”Though infinity beckons. I must leave behind my very heart.”
 - ”Never has there been, never will there be another such as you.”he's gotta go away never to return. ”Though infinity beckons. I must leave behind my very heart.”
 - ”Never has there been, never will there be another such as you.”

T – Tarmvred – Richard gav mig en gång en bränd cd-skiva där det stod tarmvred skrivet på den reflekterande ytan. Han sa att han gjort den men inte orkade med att lyssna på den. Men om jag hade lust kunde ju jag. Nu många år senare så ger många av sammankopplingarna nya meningar och kanske ibland till och med nycklar till Richard och hans arbete.

01. Egen inspelning - (knipas) - 00:09 / 02. Okänd - 00:04 / 03. Egen inspelning - (lite innan..) - 00:19 / 04. Carlos Nunez - A Orillias Del Rio Sil - 03:20 / 05. Cher - All I Really Want to Do - 02:59 / 06. Egen inspelning - (pling) 00:04 / 07. Egen inspelning - (ta, ta, ta, ta) - 00:13 / 08. Hugo Tapia - Plegaria Al Éxito - 01:19 / 09. Egen inspelning (?) - 00:23 / 10. Egen inspelning - (parle allemand?) - 00:51 / 11. Okänd klezmer sång som staratar med att någon säger: ”Han eller hon älskade alldeles för mycket” - 08:00 / 12. Ljudklipp med någon som säger ”And that old man is stuck in the water he couldnt make it, he stay there he said: all people can see me im stuck in the mud” 00:20 / 13. Okänd sång - 03:02 / 14. Egen inspelning (i india land) -00:22 / 15. H. Hafız Kani Karaca - Koran: Baqara SurahII, 1-5, Istanbul, Turkey - 3:09 / 16. Egen inspelning - (fotsteg) - 00:15 / 17. Egen inspelning (finns det kaffe) - 00:04 / 18. Kenny Starfighter Theme 1 - 00:44 / 19. Kenny Starfighter Theme 2 - 01:34 / 20. Egen inspelning - (jävla mjäk) - 00:36 / 21. Egen inspelning - (Otto) - 03:22 / 22. Ljudklipp från Breathless (between grief and nothing, I chooese grief) - 01:11 / 23. The Original Disney Studio Orchestra- Mickey's early ears - 02:32 / 24. Ljudklipp från Acopalypse now (razorsnail) - 00:34 / 25. Egen inspelning - (Richard följ med upp på mitt rum och titta) - 00:09 / 26. Sissel - Se llden Lyse - 03:46 / 27. Peter Sellers - She loves you - 02:08 / 28. Egen inspelning - (pratade med det om spel) - 01:24 / 29. Ljudklipp från okänd film, tv-serie (You wanna be a pissed off guy trying to right every wrong thats ever been done to him or you wanna be....alive?) - 01:03 / 30. Takashi Hirayasu & Bob Brozman - Umaku Kamade - 03:52 / 31. Teresa Salguerio - Maria Solina - 03:48 / 32. Ljudklipp (Paris, Texas monolog) - 09:00 / 33. Ljudklipp (Thats why that lady is a tramp) - 00:05 / 34. Egen inspelning (Trollkarlen i Indialand) - 00:23 / 35. Intromusik till okänd TV-serie - 00:44

U - Ungdomens källa – Ponce de Leon

”Tror att det var på senvintern, eller tidig höst kanske, det var inte så mycket grönska, men inte särskilt kallt. Det är några år sedan, det spelar inte så stor roll heller. Jag var ute och gick i omgivningarna, fast inte på promenad, utan mer som att rasta kameran i avsaknad av hund. Ett drällande. Så kom jag till en grannes tomt, och där rinner det en ganska liten bäck tvärsigenom, på baksidan bland en massa snår. Där blev jag stående i tankar, för det var nåt så bekant med hur det såg ut. Fast jag visste att jag inte varit där tidigare, eller i så fall inte lagt märke till något. Men nu. Nu var det något som gjorde sig påmint någon annan stans ifrån. Bäckten delade sig runt en pytteliten ö just där, uppifrån hade det väl sett ut som ett öga kanske. Kanske fanns det dessutom på ön en ytterligare vattensamling, jag förmodar det mer än jag minns det. Medans jag stod där kom min avlägsne granne ut, hade lagt märke till mig stående där på baksidan av hans tomt. Nuförtiden är man alltid lite paranoid på landet. Och det var där jag kom på det. Nästan samtidigt som jag berättade för honom, kunde förklara mig. I en riktigt gammal Kalle Anka från 60talet finns det en historia om Ponce de Leon som sökte Ungdomens källa nånstans i Floridas träskmarker. Joakim åker dit med knattarna, och Alexander Lukas, för att leta efter den. När dom hittar den då ser den ut ungefär som det stället vi nu befinner oss på. Och efter en stund minns min granne också detta, där. Vi kommer överrens om att iscensätta en fotografering där, kanske som en slags hommage, jag vet inte, men än har det inte blivit av.”

V - Vampyr - Dracula in Pakistan. 30 days of Night: Dark Days, Thrist, Dracula 2001, The Twilight Saga, Dracula, Van Helsing, Dracula (Coppola) (På samma band som Casanova), Buffy the Vampire Slayer (faith DVD), Vampyrernas Natt, Dracula, Buffy the Vampire Slayer (season two), Natten har sitt Pris, Dracula 2004, Blade Trinity, Vamps, Dracula, True Blood the comple first season, Låt den rätta komma in, Shadow of the Vampire, Nosferatu, Dracula, Vampires of the Desert, Dracula, Shadow of the Vampire, Nosferatu, Blood for Dracula.

Samlingen av inspelade, köpta eller brända vampyrer filmer som vi hittade i Richards lägenhet.

W – Se Y.

X

Y - Why, Why – Samtidigt som RV var igång med en av sina samlingar, eller var det först här som den utkristalliserade sig till en samling, så var det en lastbil som skulle leverera något till en renovation på andra sidan gården där i våningshusen på Lyckans höjd. Det var precis innan snön kom eller precis efter det smält så det var geggigt och gräsmattan var mjuk. När lastbilen backade sig ut från gården så lämnade den två perfekta y av lera där den slitit av gräset, mitt emot RV's enda fönster ut mot världen. Utan att ha tittat igenom ens hälften av den oändliga mängd digital och analogt material som RV efterlämnade så är det tydligt att han tog detta som ett tecken, det satte igång ett febrilt dokumenterande. Det finns otaliga bilder och film snuttar av dessa två varför (i olika skick av återhämtning) som stirrade mot honom så fort han tittade ut genom fönstret.

Z – Zorro -

Å – Åh

From: john <johnskoog@gmail.com>
 Date: 2012-01-13 1:06 GMT+01:00
 Subject: det hände faktiskt av en slump
 To: richard vogel <razorsnail@hotmail.com>

jag har haft den hängande där sen i höstas och sen flyttade vi in sängen och B sa kanske vi andra väggen och så råkade den bara hänga där. så varje gång man lägger sig ner gör man det med en suck.

Photo on 2012-01-12 at 15.02.jpg

From: *ichard Vogel <razorsnail@hotmail.com>
 Date: 2012-01-13 1:23 GMT+01:00
 Subject: RE: det hände faktiskt av en slump
 To: john skoog <johnskoog@gmail.com>

sånt har ju sin betydelse. om man vid sänggåendet är en smula otillfreds, då blir det något lättare med sucken på väggen. här en annan gammal klassiker. någon gång hade jag den monterad på en fiskelina, så att den följde mig när jag gick genom rummet. lite som den där killen i Snobben, han som alltid följs av ett smutsigt moln. *ichard Vogel

skit.jpg

Ä - Ända - ”de skrevs under en period då jag var närmast besatt av att försöka ändra på mig, och samtidigt försöka förstå allting som gått snett. hade börjat se ett mönster av upprepningar och samband mellan sådant som tidigare förefallit mig slumpartat och fristående. nu hängde det ihop, det visste jag även om jag inte kunde beskriva eller förstå riktigt hur. därför är jag också ute och famlar i ganska periferia till synes obetydliga avsnitt i terrängen. förmodligen för att det var lite lättare att se sambanden i det som till att börja med var okänt.

men hur man än vänder sig har man ändan bak.”

Ö -

utskuret i asfalten mörka meningar
en anmärkning
om skugga och vrövvvel

den lämnade snö
den lämnade en gapande form
en vit gestalt hundgul och hård
kristallspår

(den smorde)
snön håller stolpen
frusna pölen dimslöjan

ljusöppningen tjattrar pladdrar

där
alla huskroppar
hur det rör sig inuti hur de förflyttar sig
i ryckiga riktningar
ett akvarium ett herbarium en natt

av och an på balkongen går hon
vad innebär
att gå av och an på balkongen

i lägenheten
i lägenheten de förflyttar sig
med valda rörelsemönster
ett regelverk
som en pöl ett minne en papperspåse
över skulten

omslutande pappret
som liknar något annat som liknar
jämför
en utsaga
om oordningar

utanför: skuggöar

alla dessa former
som slagregn där samhället är utsparat
som en avbild

rum tapet linoleum fläck häck
räddad tid mellan skål och vägg
ditt skägg

ett möglande att följa på bordet
och en varmkorv lagd
på pin kiv
gröt är gröt

hushåll
ceremonin av te äggskal hyvel
friktion
brödet fuktigt i handen

strukturen

i köket
i köket material
att bebygga

*

utsikten anblicken
skenmanövrarna
en fyrkant att rista sig in
utsnitt i korrugerad plåt
eländet

riktar ett öga mot suddiga mål

nysnön en blick
en däven åthutning

hårt ljus målar dunkel
de går omkring

konturer reder ett bo ett hem ett näste
lägger taktila saker däri rör dem

mörkermolnen lyfts av lyktstolpar
regnets molande mönster
äter torkan

mörkret möter varandra från båda hållen

hur fläcken sprider ut
och delar sig
hur molnen samlar sig
sliter sig

flyter bort och återgår

*

på refugen
plastpåsen: i den finns allt
bär dem
kassarna
fyllda med folkvett häлта potatis
i ditt öga

som den och den plasten som blåser omkring
och omformar sig på vardagsrumsgolvet
till annan plast

förkroppsslingen av tomat
skulor väljer fniss

riktar ut iris
räcker tunga mot avskyrvärlden
och en bit himmel
korsad av flygplansdis
och människomönster

söker tecken varsel
rotar upp påhitt

skavanker över oss
lytet i trottoaren

pölen från hjärtat och hit
smältvattnet
rinnandet
spår av mellanmännsliga band

fläckarna tunga på gatan
lämningar efterlämningar
inga läten

upprepningar på köksbordet
en undersökande verksamhet
svamp prinskorv mycel wettex korv pantoffel
dagordningen

sladdens väg över golvet
en likformighet

byltet i stolen
en liknelse

*

upplösning
ett altare av lök och morötter
en avbild
middagsritualen hacka dig undan

vi går här på ågern å vi hackar våra bedor (upprepa)
månda! hacka hela dan tisdå! hacka hela dan etc.

skamfläckarna flackar
tar över ögat
glaskroppen skälver
över asfalten
en skuggbild
grenar skriver över betongen
stadgar och mjuka ljud

bildar beteckningar

en skuggformation som äter husen nedifrån

där nere på gårn
fåhunnen

lämnar märken

man med påsar
skeva barn med väska
örlar runt

fågelflocken på taket
rågor krågor pjoddar
en svärm som höjs och sänks

gångbanan som vrenskas

varje dag

andas mygel och mankemang

kvarlämningar
badrumsmatta halsduk matta linne
säcken viner ylar över parkeringen

den lägsta punkten

golvytans tillvaro

rummets betydelse
rummets sträckning
systemet av solfläckar som flyttar sig

en näthinna känslig för ljus

klämda blad
persiennen svärmostungan krukans försynen
klorofyll ber om näring ljus
och fälleben

kärlväxter samlas rädda

rymmer allt i ögongloben

morgonmål
stapelvaror den rena skiten
gytter
särk
redo och fulla av harm

ensam kluven frukt
stadd i förändring

på måfå
rummets sträckning slutna kamrar

belastar ansiktets form

yttre och inre brottytor
läckage

ljuset lämnar efter sig skumrask
gruset ligger kvar
mönster odlas
schakt öppnas

*

ett landskap i din pupill
slutare och mynning
muskelmanne

utanför fönstret: det är en karta
med utlämnade bitar
inte begripligheter

bara glosoppa

balkongvärlden: en hyfsning

funktion mäter produktion

intresset för slump nyck papper

klädhög: en samling
sammet trasa siden lump morgonrock
molnet över pannan

vitfåglar svartfåglar lyfter flaxar ljudlöst
blåhimmel
repetition

*

förhänge döljer förlopp

i glipan
i glipan syns den

i disken
framträder en disk
och en föreställning

som tvättar sig själv

närgräns i glaset
sprickan
sveper blicken över sträva asfalten

silad gryning genom gardin och sälta
symmetrin

synnerven leder ner till gatan snubblar
sluter ögat varmt
bländaren

bär sina kartonger gör de
håller po me sitt

parkettgolvet
tornar upp sig
en samling pärer

kroppens anpassning till utrymmet
det blöta ljudet av jord
en frukt faller skuggor

en förpackning i en låda
så lik en annan låda
rekonstruktion
och en falukorv

rummet bågna och betar sig

*

du är en brännvidd
madrassen är mörk på balkongen
tyget linnet vadmal
stötte och blötte
suger också kyla

påsar stoppade i påsar
kassar hasar kassar
klaustrofobin i handen
fjöset
rullgardin upp persienn ned

randiga golv stammar solljus
spjälor väser svart

lena härvan klappas
klusterkläder

redskap don person

en uppsamlande verksamhet
omgiven av hallens material

gässens V-formation punkterar bilden
ut kommer ofog

klungor av odygd
trädgruppering

ett sammelsurie väller över
överstökade rader raddor
omformas till travar hopar
en tröghet

människor rör sig över brunnar hål
och förslitningar i trottoaren

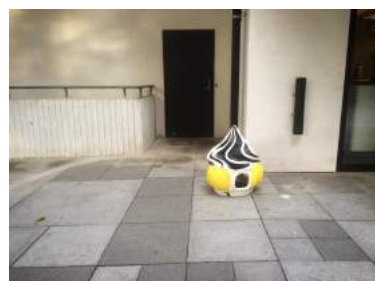
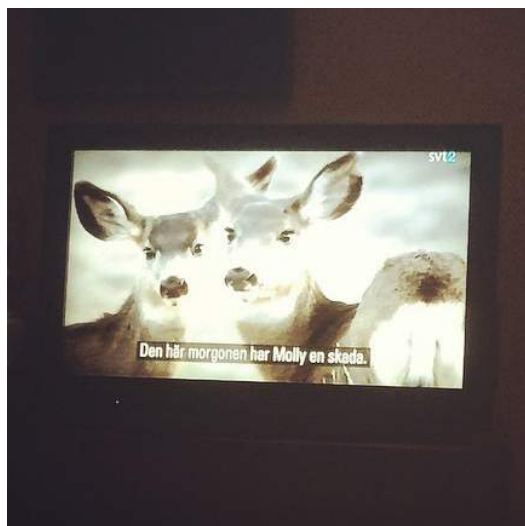
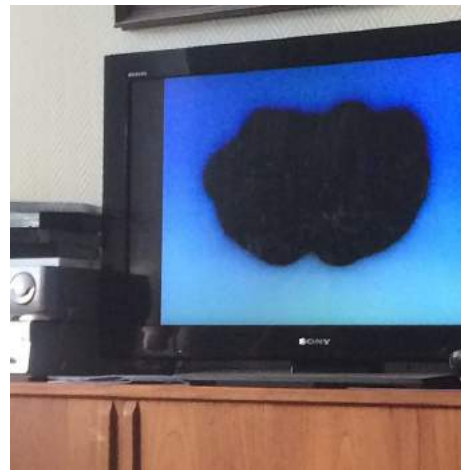
i huset mittemot
repetitioner
alla håligheter att stoppa födointag

ljusreflexen från fönstret dönar i sökaren
ljus som tunna ljud från spindelväv
i skärpedjupet vilar vi

det var ingen ost på gräsmattan

nu börjar cirkusen

Jag är gammal elev och vän till Richard. Han fattas. Hans hjärta närvaro hjär-
na fattas. Allt fattas. Jag har skrivit om bilderna som finns på Richards blogg
Avskyvärld. Bilderna här är mina egna. Men det läcker också in, och ut.

Nina visar röven på tevi.

Sa hon. En av mina elever, som väl just hade gjort sina uppgifter i ämnet video. Så hade hon tagit hem filmen och visat den för sin familj. -Nina visar röven på tevi, kom och se! utbrast modern i familjen.

Det var nog inte riktigt det hon gjorde tror jag. Men nu satt hon och berättade det för sin bästa kompis, och jag varken kunde eller ville undvika att höra den storyn. Tur att hon ändå hade sin kompis, nån som förstod något om att inte bli förstådd. Det kunde varit värre, utan den uppsluppenhet modern ändå utbrast i.

Senare tänkte jag att det måste förevigas på något sätt. Försökte övertala Nina som satte sig ovanligt alldeles mycket på tvären. Det tog en stund innan jag förstod att hon trott att jag tyckt att hon verkligen skulle visa röven på film. Tar man det i betraktande så var väl hennes protesterande egentligen ganska mildt. En kvart tills det klargjordes att jag bara ville att hon skulle berätta om det för kameran.

Minns inte hur det gick med det.

Jag var i Klippan på Åby marknad, tog lite bilder på folk och företeelser. När jag fick syn på Lokaltidningens fotograf. Och tog utan att tänka några bilder på honom, innan jag blev irriterad på mig själv. Nån slags nutida yrkessjukdom, inte minst bland journalister. Om jag ser nåt intressant kan jag ju ta en bild av detta, om det låter sig göras, av en mängd anledningar, t.ex att minnas det. Men varför ta en bild av en fotograf som tror sig ha sett nåt, inte intressant, men nåt som gör sig i tidningen, säger lösnummer, främjar karriären eller nåt. För att jag är intresserad av något behöver jag ju inte vara intresserad av bilden av det, eller än mindre av vilket som helst instrument som tager denna bild, ytterligare än mindre av den fotograf som sköter detta instrument. Varmed dessutom en helt annan bild tages, vars eventuella intresse jag inget vet om.

Men. Är man intresserad av fotboll. Är det då av att spela, se på, hjälpa till. Eller är man verkligen intresserad av fotbollsspelarna, deras fruar, ekonomi, shopping eller åsikter om allt mellan himmel

och jord. Journalistiken tycks vara den främsta föetreådaren för en slags yrkessjukdom som ständigt sysselsätter sig med allt som inte har så värst mycket med saken att göra.

Dagen efter kommer grannen inrusande med tidningen. Stor bild av mig bakifrån som tydligen fotografen tagit när jag gick därifrån, irriterad på mig själv. Sjavig, hafsig, med oerhört skrynklig röv.

Maglaby 230606

230 knallar och ett myller av människor förändrade Klippans centrum i två dagar.

Myller på marknad

Fool me once
SHAME ON YOU
Fool me twice
FOREVER YOURS

INTE.
Mer,

